

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE PROMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 4

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Marție 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-șa, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

CUPRINSUL

1. Cartea sfântă I. Mihordea
2. Săptămâna de Rugăciune
 - Spre culmi de succes . . . V. Florescu
 - Să fim cât mai destoinici . . A. Papp
 - Prietenia R. Artinian
 - Să practicăm ascultarea . Gh. Indricău
 - Curățenia morală Gh. Cazan
3. Rugăciune I. Iftinchi
4. Valdenzii I. Bătrâna-Voivodeni
5. Abraam evanghelistul N. Gheorghită
6. Privind în jurul nostru I. Dănilă
7. Despre conținutul predicii Prelucrare
8. Binefacerea I. Prevlitz

Diverse:

- Un bun cârmaci
- Dohotnița lui Moș Dumitru
- Unde stă scris?
- Să fim sănătoși
- Cugetări pentru ziua Domnului
- Epistola către Ebrei
- Concurs de poezii
- Indreptățirea
- Astăzi
- Rezultatul definitiv
- Rezultatul concursului
- Poșta redacției

Cartea sfântă

Tu ești Cartea minunată
Căci ne dai comori cerești;
Stâncă scumpă, nestemată
De ISUS cu drag vorbești. . .

Tu ești Cartea dimineții
Ce-și revarsă zorile;
Tu ești călăuza vieții
Luminând cărările.

Tu ești Cartea mântuirii
Ce posezi un glas divin;
Aducând vestea iubirii,
Ne 'ndrepti ochii spre Cămin.

Tu ești Cartea fericirii
Plină de făgăduinți;
Tu ne-aduci vestea 'nvierii
Și ne-ajuzi s'ajungem sfinți.

Tu ești Cartea inspirată
Ce pogori din slăvi cerești;
Carte Sfântă, prea curată,
Pe pământ Tu strălucești.

Mâini întinse sunt spre tine
Multe inimi te doresc;
Dar, 'cin' să vestească, cine
Glasul tău dumnezeesc?

Te rog TATA, dă-mi putere
Ca să fiu și eu chemat,
Să arăt celui ce cere
Calea bună de urmat.

I. Mihordea

SPRE CULMI DE SUCCES

Nicio lucrare mare nu s'a înfăptuit vreodată fără ca ea să fi fost rezultatul strădanților de ani de zile de renunțări și sacrificii.

Marii savanți și cercetători ai omenirii au trebuit să dea uitării orice bucurie momentană a vieții, pentru ca să-și economisească toate clipele din viață în vederea cercetării începută în laborator. Zi de zi și ani de-a-rândul acești cercetători s'au izolat în vreo regiune liniștită a pământului, unde au lucrat de zor, până într'o zi când toate strădanțiile le-au fost încununare de succes, aducându-le lor înșile bucuria cea mare a izbânzii, iar celor din jur foloase imense.

Admirăm cu toții pe marii pictori sau sculptori, însă câtă răbdare și câtă muncă încordată se cere din partea lor până să ajungă să pună pe pânză sau să taie dintr'o piatră un chip ce ți se pare că trăiește și că-ți vorbește.

Acele trăsături caracteristice și viața ce ți se pare că e pusă în acea lucrare sunt rezultatul unei migale clipă de clipă, a unei lucrări delicate și cu încetul, a unei trăiri împreună cu lucrarea aceea și a unei dăruiri din viața celui ce o înfăptuiește.

Și numai așa s'a putut ajunge vreodată culmile cele frumoase ale succesului.

„Alerg spre țintă“, spunea și marele apostol Pavel.

„Alerg, nu merg oricum, adică fac o lucrare continuă și stăruitoare, plină de sacrificiu, de lepădare, de uitare de mine“.

Înainte ochilor lui era o țintă, un ideal, o culme ce voia cu orice preț să o atingă, și de aceea nimic nu-l putea reține, nimic nu i se părea un sacrificiu prea mare, numai și numai să poată barem să ajungă acolo, și anume să-și însușească caracterul Celui pe care El numește „Desăvârșitorul credinței noastre, adică Isus“.

„Alerg spre țintă“, este cuvântul plin de îmbărbătare al apostolului Pavel. Spre zările frumoase, spre năzuințele înalte, spre idealurile mărețe, spre desăvârșire, spre cunoașterea cât mai mult a lui Isus Hristos, alerga apostolul Pavel. Și cuvintele lui îndeamnă pe fiecare spre această alergare către tot ce este frumos, nobil și desăvârșit.

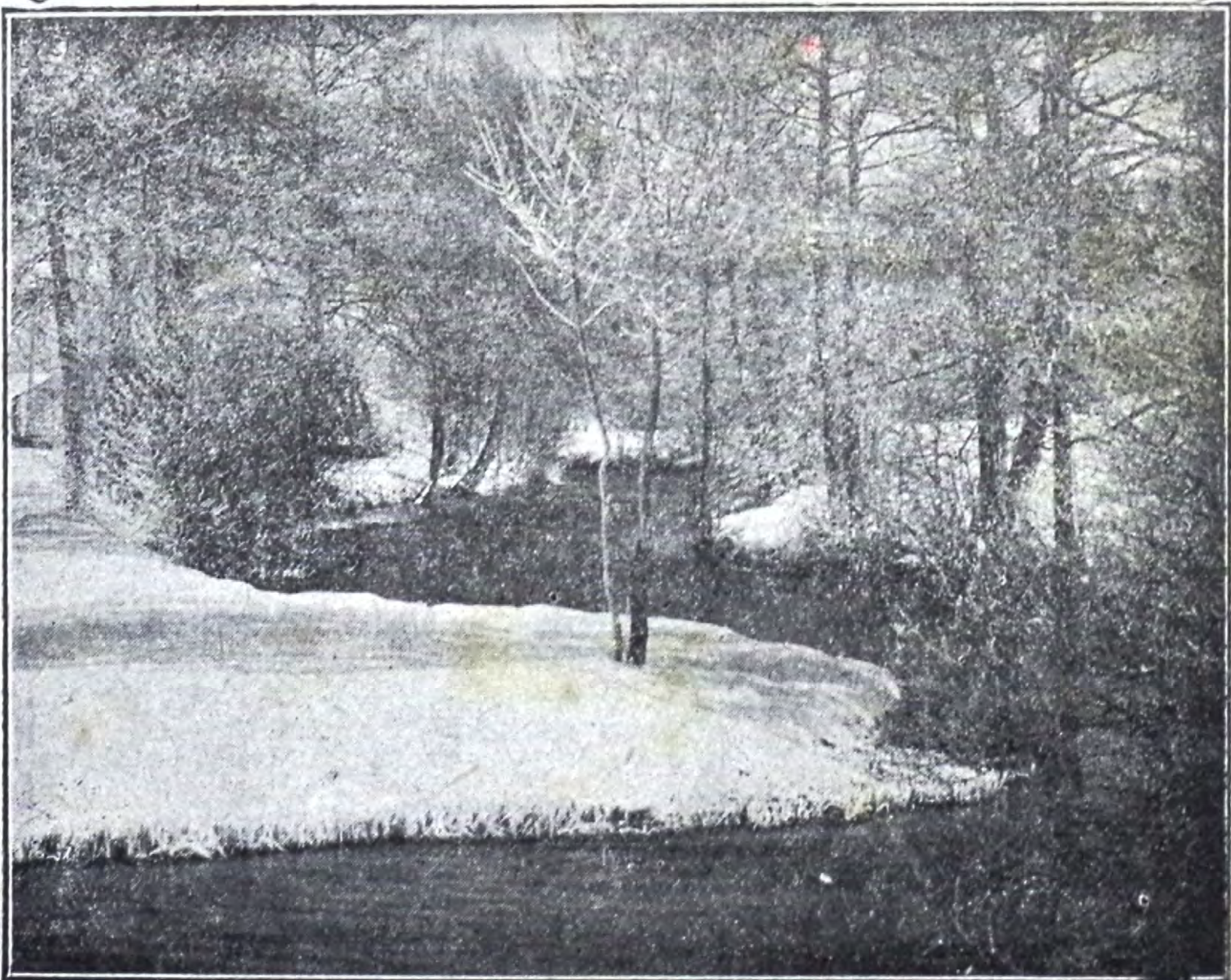
Cât de frumos sună aceste cuvinte la urechile fiecăruia dintre noi? Sunt cuvinte pline de îmbărbătare, pline de însuflețire, de avânt și impuls

spre acele zări frumoase ale culmilor succesului în văpaia soarelui în plină strălucire maiestooasă.

Dumnezeu privește cu încredere spre fiecare dintre noi și dorește să ne vadă alergând către țintele cele mai înalte ale succesului. În fiecare El vede pe unul care este tare, în care Cuvântul Său, sfaturile și îndemnul Sale rămân spre a aduce rod spre fericirea lui. În fiecare El vede un biruitor. Din fiecare El vrea să facă un succes.

Numerai Diavolul este acela care descurajează, care stinge orice impuls spre mai bine și spre înaintare. Dumnezeu însă, chiar dacă vede că în cineva se găsește numai o singură licărire de nădejde, stă aproape de acea ființă și prin cuvinte de îmbărbătare caută să-i întărească picioarele slăbănogite, să-i dea putere, deschizându-i orizonturile sublime ale unei viețuiri curate și sfinte.

Religia lui Hristos nu are de scop să micșo-

reze folosul nostru în viață, ci dimpotrivă, creștinul, adică cel care înțelege a trăi o viață cu Hristos va fi cap iar nu coadă în ocupația lui, la strungul sau la bancul său, ori în oricare meserie sau profesie ar avea.

Se spune că Hristos era maestru în meseria de dulgher pe care o învățase dela Iosif.

El nu s'a mulțumit doar să știe a ține o rân-dea ori o teslă în mână, ci a ajuns să facă cu aceste unelte în mână Sa, frumoase și folositoare lucrări de seamă.

La fel dorește El să se întâmple cu fiecare dintre noi, în ocupațiile pe cari le avem. Să dovedim cu adevărat iscusință, artă, destoinicie, ca

oricine să vadă în lucrul făcut de noi o lucrare a unuia ce trăiește cu Hristos.

Cuvântul, „Hristos în voi, nădejdea slavei“ să se dovedească în mod practic în lucrările săvârșite de noi, oricât de umile ni s'ar părea ele.

De felul cum este lucrat un mic șurub sau un nit poate depinde bunul mers al unui vapor, al unui aeroplan sau a unei locomotive. Un mic cuișor socotit neînsemnat, ține în bună funcționare mașinării complicate.

Alături de Domnul Hristos nu ni se închide calea părtașiei unei fericiri adevărate, spre succes, și religia lui Isus nu are de scop să micșoreze folosul nostru în viață.

Nimeni nu trebuie să se mulțumească a fi înfăptuit lucruri mici în viață. Mai sus și tot mai sus trebuie să fie ținta spre care continuu să ne fie îndreptată privirea, și anume spre culmile succesului.

Nu arareori se întâmplă că adevărate talente rămân mult timp necunoscute și nefolosite pentru că n'au avut ocazia sau n'au înțeles să folosească ocaziile ce s'au ivit.

E momentul prielnic pe care să-l folosim cu toții. La tot pasul ni se prezintă ocazii de a ne desvolta. Se cere din partea noastră doar a ne așeza în calea succesului și a-l urma cu stăruință.

Făcând câte un pas, se poate urca la cea mai mare înălțime și în cele din urmă se poate ajunge pe vârful muntelui. Nu vă lăsați copleșiți de lucrul cel mult pe care trebuie să-l faceți în timpul vieții voastre, pentru că nu vi se cere să faceți totul deodată.

Faceți ca orice putere a ființei voastre să fie folosită în lucrarea fiecărei zile, folosiți orice ocazie prețioasă, apreciind ajutoarele pe cari vi le dă Dumnezeu, și înaintați spre scara succesului treaptă cu treaptă. Aduceți-vă aminte că trebuie să trăiți câte o zi, că Dumnezeu v'a dat o singură zi, și rapoartele cerului vor arăta cum ați valorificat ocaziile sale.

Culmile înalte și frumoase ale succesului nu pot fi atinse într'o singură zi, ci ele cer o stăruire din partea noastră clipă cu clipă.

Și dacă este bine și de folos ca să atingem țintele cele mai înalte ale succesului în ce privește ocupațiile noastre, oricari ar fi ele, cu atât

mai mult este de nevoie ca și în cele spirituale desăvârșirea noastră să se dovedească în cea mai mare măsură.

Pavel este apostolul care mai mult decât oricine a vorbit despre această luptă în vederea ajungerii succesului în orice activitate a vieții.

Și tot el este acela care vorbește și de ținta spre care să alerge orice creștin, și anume, așa cum spuse chiar el: „Să-L cunoaște pe El și puterea învierii Lui“ Filip. 3, 10.

Ce înseamnă pentru acest mare apostol cunoașterea lui Isus?

Nu era oare el acela care învățase cu marele cărturar al vremii lui, anume Gamaliel? Nu studiasse el cu amănunțime toate scrierile sfinte de până atunci? Nu avea el în minte toată partea istorică în ce privește acest Isus Hristos? Ba da; tot ce era teoretic și istoric cu privire la Isus Hristos, Saul, devenit mai târziu, Pavel, cunoștea, poate mai bine decât oricine, însă aceasta nu-i mulțumea sufletul, ci el alerga, adică depunea orice sacrificiu spre a ajunge să trăiască cu El și să înțeleagă ce a însemnat moartea și învierea Lui pentru fiecare ins, și deci și pentru apostolul Pavel.

„Uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus“. Filip. 3, 13-14.

Și sfârșitul acestei alergări a lui spre țintă, apostolul Pavel o exprimă în cuvintele: „Trăiesc... dar nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine“, (Galat. 2, 20) adică viața lui Hristos ajungând să fie trăită în viața lui; cu alte cuvinte ajunsese a-L cunoaște și a ști ce înseamnă o viață de credință asemenea celei a lui Isus.

Fiecare creștin trebuie să-și amintească de faptul că el are de format în sine un chip și anume acela al Domnului Isus, chip care să se dovedească în toate acțiunile vieții sale.

Stăruieți în lucrarea pe care ați început-o, până când câștigați biruință după biruință. Educați-vă pentru o țintă. Păstrați în fața voastră cel mai înalt ideal, pentru ca să puteți săvârși din ce în ce mai mult bine descoperind în felul acesta slava lui Dumnezeu.

V. Florescu

Să fim

citit

Cât mai destoinici

Mulți din cei înzestrați de Dumnezeu să facă o lucrare minunată nu săvârșesc decât foarte puțin, pentru că nu îndrănesc decât foarte puțin. Mi: de oameni trec prin viață, ca și cum n'ar avea niciun scop hotărât, pentru ca să trăiască, și nici o țintă de atins. Aceștia vor dobândi o răsplată potrivită cu faptele lor.

Adu-ți aminte, că nu poți atinge o țintă mai înaltă decât aceea pe care ți-ai pus-o singur. De aceea puneți gândul la o țintă mai înaltă și, pas cu pas, chiar cu sfortări chinuitoare, cu sacrificii și lepădare de sine, urcă mereu toate treptele acestei scări spre progres. Nu te lăsa oprit sau împiedecat de nimic. Așa numitul destin nu și-a

țesut rețeaua sa în jurul niciunui om atât de tare, încât el să se creadă fără ajutor și nehotărît. Imprejurările protivnice trebuie, din contră, să formeze în noi și mai mare hotărîre de a le birui. Dărâmarea fiecărei piedici și bariere ne va da o deprindere și mai mare și un curaj de a merge tot înainte și a birui orice în cale. Înaintați cu hotărîre pe drumul cel drept și atunci împrejurările vor ajunge să vă fie ajutoare, iar nu piedici la reușită.

Trebue să cultivăm puterile noastre mintale, și să dobândim mai multă înțelegere și o mai clară pricepere întru aprecierea lucrurilor, ca în trecut. Suntem îndemnați să iubim pe Dumnezeu, din toată inima, din tot sufletul, din toată puterea și cu toată mintea. De aceea, să dezvoltăm puterile minții noastre până la deplina lor capacitate. Un caracter nobil și complet nu se dobândește ca moștenire. Nici nu-l putem avea printr'o întâmplare. Un caracter poate fi țesut numai prin silințe personale în puterea meritelor și harului lui Hristos.

Buna cultivare și folosire a puterii vorbirii trebuie practăcată în orice fel de lucrare creștină; ea trebuie să aibă loc în viața de familie și în toate legăturile dintre noi. Ar trebui să ne obișnuim a vorbi cu orice om într'un ton plăcut, cu o exprimare curată și corectă și în cuvinte dulci și iubitoare. Cuvintele dulci și amabile sunt ca o rouă și ca o adiere plăcută pentru suflet.

Nici un cuvânt nu trebuie rostit fără socoteală. Nici vorbiri de rău, nici cuvinte frivole sau ușuratice, nici vorbe cu două înțelesuri inspirând cugete necurate nu trebuie să iasă depe buzele unui creștin. Apostolul Pavel scriind prin Spirit Sfânt, zice: „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură“. Prin aceasta nu sunt înțelese numai cuvintele absolut murdare, ci orice expresie contrară principiilor sfinte și curate ale unei religii fără pată. Aci sunt cuprinse, de asemenea, orice semne și aluzii necurate. Dacă acestor lucruri nu li se împotrivește omul în mod hotărît, ele pot duce la mari păcate.

Succesul nostru în dobândirea de cunoștințe și în cultivarea minții depinde de dreapta folosire a timpului nostru. Trebuie, însă, să răscumpărăm toate momentele vieții. Câteva momente aici, câteva momente dincolo, pierdute în vorbiri nefolositoare; orele de dimineață risipite de geaba prin șederea în pat; timpul trecut fără folos în călătoriile cu tramvaiul sau cu trenul, sau la așteptările prin stații; minutele de așteptare până să fie gata masa, sau până să sosească la întâlnirea dată persoanele nepunctuale. Dacă ar ține cineva regulat o carte la îndemână și aceste părți din timp le-ar folosi pentru studiu, pentru citit sau pentru meditație adâncă, atunci cât de mult

bine s'ar putea face! O hotărîre fermă, o silință stăruitoare, o îngrijită folosire a timpului, vor face pe oameni în stare să dobândească înalte cunoștințe și toată cultura mintală.

Dacă ne predăm ca instrumente pentru lucrarea Spiritului Sfânt, atunci harul lui Dumnezeu va lucra în noi lepădarea de pornirile cele vechi, biruirea poftelor celor mai puternice și formarea unor noi obiceiuri. Iubind îndemnul Spiritului Sfânt, și ascultând de ele, inimile noastre se deschid larg pentru a primi tot mai mult din puterea Sa și pentru a putea face o lucrare și mai mare și mai bună. Puterile nefolosite până aci și adormite se trezesc, și capacități spirituale paralizate recapătă viață nouă.

Este datoria fiecărui creștin, să se deprindă cu munca ordonată, conștiincioasă, temeinică și repede. Nu există scuză pentru munca înceată și de cârpaciu, în nicio ramură. Dacă un om este mereu la lucru, și lucrul tot nu e făcut, atunci cauza este faptul, că el nu lucrează cu toată inima și cu tot sufletul. Omul încet și fără spor la lucru ar trebui să-și dea seama, că acestea sunt de-

„Sunt felurite daruri, dar este acelaș Duh“. (1 Cor. 12, 4).

fecte, ce trebuie corectate. El trebuie să-și deprindă mintea cu planuri, cum să folosească timpul, pentru a obține cele mai bune rezultate. Cu tact și cu metodă, unul poate face în cinc' ore mai mult decât altul în zece. Unii ocupați cu ale gospodăriei sunt totdeauna la lucru, nu pentru că ar avea prea mult de făcut, dar pentru că nu fac planuri, cum să câștige timp.

Prin lipsa de hotărîre, de a se pune la lucru și a se îndrepta, oamenii pot rămâne continuu cu aceste obiceiuri rele; dar, prin cultivarea puterilor lor, ei pot ajunge în stare să facă cele mai bune servicii. Atunci vor vedea, că sunt chemați la lucru totdeauna și pretutindeni; iar ei vor fi prețuiți după deplina lor valoare.

Valoarea omului se socotește în cer după capacitatea inimii lui de a cunoaște pe Dumnezeu. Această cunoștință este izvorul oricărei puteri. Dumnezeu a creat pe om, pentru ca fiecare talent

și dar al lui să fie un talent și dar al Spiritului Sfânt; și El caută mereu să asocieze spiritul omenesc cu cel dumnezeesc. El ne oferă privilegiul de a fi conlucrătorii lui Hristos, ca să facem cunoscut lumii harul Său, ca să putem primi o mai bogată cunoștință a lucrurilor cerești. Privind spre Isus, primim idei mai strălucite și mai deslucite despre Dumnezeu și, prin privit, ajungem schimbăți. Bunătatea, iubirea pentru aproapele ajung să facă parte din firea noastră. Noi ne formăm atunci un caracter asemenea cu caracterul dumnezeesc, și făcând progrese în asemănarea cu El, ajungem și mai în stare de a cunoaște pe Dumnezeu. Atunci intrăm tot mai mult, în legătură cu lumea cerească, și avem o mereu crescută putere, de a primi bogățiile cunoștinței și a înțelepciunii veșnice.

Faceți, ca o credință vie să vă fie întretesută

ca fire de aur în îndeplinirea celor mai mici datorii. Atunci toată ocupația noastră zilnică va stimula creșterea noastră creștină. Atunci noi vom privi mereu spre Isus. Iubirea față de El va da putere la toate câte întreprindem. Astfel prin dreapta întrebuințare a talanților și a darurilor noastre, ajungem uniți cu lumile superioare ca printr'un lanț de aur. Aceasta este adevărata sfințire; căci sfințenia constă în îndeplinirea voioasă a datoriilor noastre zilnice, în deplină ascultare de voia lui Dumnezeu.

Măreață va fi răsplata acelor, cari au conlucrat cu Dumnezeu pentru proslăvirea Lui, și dezvoltând toate talentele primite în dar, spre binele omenirii, — în simplitatea credinței și a iubirii. Domnul să ne, facă și nouă parte de răsplătirea Sa cea minunată.

Trimis de: Alex. Papp.

P R I E T E N I A

cu Domnul Hristos

„Nu este mai mare iubire decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v'am numit prieteni, pentru că v'am făcut cunoscut tot ce am auzit dela Tatăl Meu. Nu voi Măta ales pe Mine, ci Eu v'am ales pe voi; și v'am rânduit să mergeți și să aduceți roada, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere dela Tatăl, în numele Meu să vă dea“. Ioan 15, 13—16.

Cu siguranță că unul din gândurile cele mai mărețe și o descoperire din cele mai de seamă ale Sfințelor Scripturi este și aceasta: „Voi sunteți prietenii Mei“. Gloriosul nostru Mântuitor, care este oglindirea slavei lui Dumnezeu — Tatăl, și întâmpinarea Făinței Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, declară în modul cel mai lămurit, că oamenii decăzuți odată, dar care se întorc și Li slujesc cu sinceritate și cu cuget curat, devin prietenii Săi. Pe aceștia El îi iubește mai mult decât orice; pentru ei El și-a dat viața Sa prețioasă.

Din declarațiile Sale pline de iubire știm că unica dorință a scumpului nostru Mântuitor este să aibe prieteni, cât mai mulți prieteni. El nu se simte bine fără prieten. Acei cari invită pe Isus în mijlocul lor ca Prietenul tinereții lor împlinesc arzătoarea dorință a Domnului cu privire la fiii oamenilor. Nici îngerii nu pot să țină locul prietenilor Săi de pe pământ. La împlinirea vremii, El părăsi bucuros pe aceștia, părăsi și slava Sa cerească, și veni aici în această lume, unde trăi în sărăcie și umilință, și într'o împotrivire atât de mare din partea cărturarilor, fariseilor și preoților încât aceștia îl răstigniră, în chinuri nespuse, pe crucea de pe Golgota. Cu toate acestea El a avut nemărginita mulțumire sufletească prin faptul că a reușit să ajungă în mijlocul prietenilor Săi, și că a putut să le spună personal

despre iubirea veșnică a Tatălui: ceresc pentru copiii Săi de pe pământ.

Și acum să vedem care sunt unele din

Urmările bune ale acestei prietenii

„V'am numit prieteni pentru că v'am făcut cunoscut tot ce am auzit dela Tatăl Meu“. Despre Domnul Isus Hristos este scris că toată plinătatea dumnezeirii locuiește în El, și aceasta nu numai când era în locurile slăvite de sus, când se bucura de mărețele-I titluri de Creator, Stăpân și Dumnezeu Veșnic, ci și atunci când Cuvântul a luat chip de om și a locuit printre noi plin de har și de adevăr, era plin de toată plinătatea. „Căci în El locuiește *trupește* toată plinătatea dumnezeirii“, „în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei“. Col. 2, 9. 3.

Revenind la declarațiile Sale pline de duioșie și iubire față de prietenii Săi, El le spune: „V'am făcut cunoscut tot ce am auzit dela Tatăl Meu“. Înțelegem prin aceasta că bogățiile de cunoștințe, de înțelepciune, de taine și de învățături dumnezeiești sunt descoperite și transmise prietenilor Săi în măsura în care aceștia dovedesc sinceritatea legăturii și consacrării pe altarul cel sfânt al prieteniei cu Isus. O, ce privilegiu și ce situație vrednică de orice sacrificiu este aceasta! Să-l ai de prieten pe Isus care are în Sine oceanul nemărginit de înțelepciune și iubire dumnezeiască, și care e atât de binevoitor și de dornic, ca să deschidă zăgăzurile cerurilor și să reverse asupra prea iubiților Săi prieteni multă lumină, har, adevăr și cunoștințe, umplându-i în felul acesta și pe ei din plinătatea Sa dumnezeiască. Acest gând este, într'adevăr, un gând sublim și măreț, dar adevărat, deoarece „gândurile Mele nu sunt gândurile voastre; și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Că cât sunt de sus cerurile de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre, și gândurile Mele față de gândurile voas-

tre". „Voi aveți totul deplin în El... așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos". Col. 2, 10; I Cor. 1, 7.

Grupele de prieteni sinceri care stăteau la picioarele Sale dornici de a bea din izvorul cel veșnic curat și plin de apă vie a învățăturilor aduse din curțile de sus, Mântuitorul Isus le zicea: „Pentru că vouă v'a fost dat să cunoașteți tainele Impărăției cerurilor. Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, că Tatăl Meu care este în ceruri". În felul acesta lucrurile cerești erau treptat descoperite și transmise aceluia care venise să învețe de la El în calitate de ucenic, dar pe care El i-a ridicat la rangul de prieten. Gândiți-vă numai la Ioan, ucenicul cel iubit, care în camera de sus a cinei, stătea rezemat pe pieptul Său și întreba delicat despre problema cea mai serioasă și mai solemnă a planului de mântuire. A refuzat Domnul Isus răspunsul? După cum un prieten sincer nu poate fi refuzat, tot așa Mântuitorul nu a ascuns nimic din cele ce erau necesare și spre folosul ucenicilor Săi. Gândiți-vă la Maria, sora lui Lazăr, cum stătea la picioarele Lui și asculta răpită învățăturile Lui curate și sfinte. Iar despre lucrurile cari treceau peste puterea lor de pricepere, El le-a zis: „Mai am să vă mai spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi". Ioan 16, 12—14. Gândiți-vă de asemenea la Pavel, de la data de când a trecut în rândul prietenilor lui Isus, El a primit, poate ca nimeni altul, și la rândul său dorea ca ceilalți să priceapă „împreună cu toți sfinții lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea" și să cunoască dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să fie plin de toată plinătatea lui Dumnezeu. (Efes. 3, 18—19).

Un alt privilegiu al acestei stări fericite și slăvite este acela de a aduce Domnului Isus roade, adică alte suflete, alți prieteni, de care să se poată bucura. În felul acesta ajungem și conlucrători cu El pentru împlinirea celei mai mărețe lucrări și anume: salvarea de suflete. „Și v'am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână. Felul cum putem să ne achităm de această înaltă însărcinare ne-o descoperă tot El în versetele 4 și 5: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viață, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt viața, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțit de Mine nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în

voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da".

Dar un privilegiu mînnunat, și cel mai mare dintre toate, este cu siguranță acela pe care l-a cerut El însuși de la Tatăl Său pentru prietenii Săi: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe cari Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M'ai iubit înainte de întemeierea lumii". (Ioan 17, 24).

În felul acesta, ultima Sa dorință este ca în veșnicile viitoare, în viața fericită și nemuritoare, când pământul acesta înnoit va intra din nou în mersul armonios al lumilor nenumărate din marea familie a lui Dumnezeu, când Tatăl și cu fiul se vor uni în proclamația universală: „Nu va mai fi păcat și nu va mai fi nici moarte", amicii Săi să fie împreună cu El, în casa Sa de sus, unde să continue să înconjoare cu iubirea Sa nestăvilită pe prietenii Săi de pe pământul acesta, câștigați prin iubirea Sa arătată pe crucea de pe Golgota.

Iubite frate și stimată soră, vrei să fii și tu prietenul lui Isus? Domnul să-ți ajute la aceasta. AMIN!

R. Artinian

A S C U L T A R E A

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că, la început, omul a fost făcut după chipul și asemănarea Creatorului său. El a fost așezat în minunata „grădină a Edenului ca să o lucreze și să o păzească“. Intenția lui Dumnezeu, dela început, a fost ca omul cu cât va înainta în zile, cu atât să dea pe față chipul Creatorului său, reflectând pe deplin mărirea Acestuia. În starea lui dinainte de păcat, omul se bucura de mari privilegii. Toate însușirile lui au fost prevăzute cu putința de a se desvolta tot mai mult; omul putea să pătrundă, cu timpul, în toate tainele lui vizibile, care urma să fie marea carte de studiu a lui. Dar privilegiul cel mai mare al lui, era de a putea comunica cu Creatorul său în mod direct; el se putea bucura de legătura nemijlocită cu cerul. Ingerii lui Dumnezeu veneau adesea și stăteau de vorbă cu omul. El îi vorbeau despre nemărginitul Univers al lui Dumnezeu, despre frumusețea lucrării mânilor Sale, despre atotputernicia Lui, despre ordinea cea atât de desăvârșită care se dă pe față în toată creația lui Dumnezeu, precum și despre multe alte lucruri minunate care desfătau pe fiii Celui Prea Înalt.

Bucurându-se de astfel de privilegii înalte, omul era fericit. Legătura aceasta intimă și continuă cu cerul îi aducea numai desfătare și bucurii sfinte. Dar această stare de fericire el n'o putea păstra decât cu condiția ascultării, din iubire, față de Creatorul său. Ori această condiție — singura de altfel — n'a fost îndeplinită. Omul n'a ascultat. Această neascultare de porunca lui Dumnezeu a zădărnicit tot planul cel minunat cu privire la om. Acesta, prin neascultarea lui, a pus un zid de despărțire între el și Izvorul Vieții desăvârșite.

Noi, ca unii care suntem urmașii celui ce căzuse — prin neascultare — în păcat, simțim în propria noastră ființă — corp, suflet și spirit — mai mult ca oricare alte ființe din Univers, urmările grozave ale neascultării de Dumnezeu. Noi suntem aceia care am ajuns să cunoaștem din experiență răul în diferitele lor forme. Nu ne îndoim de împlinirea cuvântului, rostit de Dumnezeu, când a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mânânci din el“, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mânânci țărba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mânânci pâinea, până ce te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce“. (Gen. 3, 17—19).

Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru iubirea Lui cea mare față de noi; pentru bogăția harului Său și pentru mântuirea cea minunată pe care a lucrat-o, prin Fiul Său cel

iubit, în folosul urmașilor omului: căzuți în păcat. Multe sunt binefacerile Domnului față de noi, dar cea mai mare binefacere pe care a făcut-o față de fiii oamenilor, este binefacerea răscumpărării noastre. Cuvine-se ca, împreună cu psalmistul să înălțăm către tronul iubirii nemărginite acea recunoștință curată și sinceră care pornește dintr'un suflet cu adevărat răscumpărat, și să zicem: „Binecuvintează, suflete pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt. Binecuvintează, sufletele pe Domnul, și nu uita niciuna din binefacerile Lui“. (Ps. 103, 1—2).

Dar, iubite frate și soră, pentru ca să te bucuri și tu de acea stare de fericire de care s'a bucurat omul în grădina Edenului, Domnul cere dela tine același lucru pe care l-a cerut și dela prima pereche de oameni din Eden. Dumnezeu este același; în principiile Lui de guvernare El a rămas neschimbat. Astăzi, ca și atunci, El zice: „Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile... și dacă nu te vei abate nici la dreapta nici la stânga dela toate poruncile pe care ți le-am dat... vei fi binecuvântat în cetate, și vei fi binecuvântat la câmp; vei fi binecuvântat la venirea ta, și vei fi binecuvântat la plecarea ta. „Luați aminte și veniți la Mine“ — zice Domnul — „ascultați și sufletul vostru va trăi“. (Isaia 55, 3).

Ascultare în toate

Este dorința lui Dumnezeu ca fiii Săi să fie ascultători în toate. El așteaptă dela acei care se numesc copii ai Săi, și care doresc să fie mântuiți, nu o ascultare parțială, nici o ascultare numai de formă, ci o ascultare deplină pornită dintr'o inimă plină cu iubirea cea sinceră care „a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat“.

Să ne aducem aminte de ascultarea pe jumătate de porunca lui Dumnezeu a lui Saul, ascultare care în fata Domnului a fost egală cu o neascultare. Cetim: „Saul a răspuns lui Samuel: „Am ascultat de glasul Domnului, și m'am dus în calea pe care mă trimetea Domnul“. Saul susținea că a ascultat, dar Domnul, prin glasul profetului Său îl face să-si dea seama de păcatul pe care l-a făcut prin faptul că nu a ascultat în totul de Dumnezeu. El zice: „I plac Domnului mai mult arderile de tot și iertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său mai mult decât grăsimea berbecilor“. Și profetul nu întârzie să-i facă cunoscut consecințele neascultării sale: „Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te lepădă și El“. ... Atunci Saul a zis lui Samuel: „Am păcătuit, căci am călcat porunca Domnului și n'am ascultat“ (1 Sam. 15, 20—24).

Iată cum experiența lui Saul ne învață că

Domnul nu găsește nicio plăcere în noi: când ascultăm numai în parte de poruncile Lui. Din cauza aceasta Saul a fost lepădat. Această hotărâre a lui Dumnezeu constituie un serios avertisment pentru noi. El va lepăda pe oricine înțelege să trăiască în neascultare față de poruncile Sale. Faptul acesta ar trebui să ne dea mult de gândit. Neascultarea noastră de acum va avea ca urmare o despărțire veșnică de la fața Domnului. Nicio speranță de mântuire nu va mai fi pentru acela care în loc să asculte de Domnul și Mântuitorul său, ascultă mai degrabă, de poftele înșelătoare ale păcatului. (Rom. 6, 12).

Domnul Hristos, exemplul nostru

Despre Domnul Isus Hristos cetim că: „măcar că era Fiul, a învățat să asculte“ (Ebrei 5, 8). El, pentru aceasta a venit în lume, să ne descopere adevărul și să ne învețe ascultarea. Prin viața Lui ne-a arătat în mod neîndoios că se poate trăi o viață în ascultare de poruncile Domnului. El a ascultat până în cele mai mici amănunte, de Voiața Tatălui său, Care l-a iubit până la capăt. Cuvântul inspirat al Sfintei Scripturi ne spune că El „S'a smerit și S'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce“. (Fil. 2, 8). Exemplul desăvârșit al Domnului Hristos, care ne stă în față, ne învață că dacă El care „era Fiul, a învățat să asculte“, tot așa și noi care ne numim urmași credincioși ai Lui și care sperăm într-o mântuire veșnică, să învățăm același lucru. Să învățăm ascultarea în totul de glasul Domnului. Să ne aducem mereu aminte de Mântuitorul nostru, Care este pentru noi o pildă vie de ascultare desăvârșită, și să nu uităm niciodată că în fața Tatălui ceresc, ascultarea este mai scumpă decât orice și că nu poate fi înlocuită cu nimic.

Să ne mai amintim, de asemenea, că Cel des-

pre care stă scris că „a învățat să asculte, după ce a fost făcut desăvârșit; S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice“. (Ebrei 5, 9). Ce nădejde măreață! Cei ce-L ascultă, vor dobândi o mântuire veșnică! Cine poate spune cât de mult cuprinde această făgăduință? Orice încercare în această privință ar fi zadarnică. Minte omenească n-o poate cuprinde și nici pricepe. Cel care ascultă, însă, de Cuvântul Domnului, rămânând credincios în păzirea tuturor poruncilor Lui, o poate dori și poate nădăjdui în ea. Unul ca acesta va gusta, cu siguranță, din minunata mântuire veșnică promisă.

Iubite frate și soră, dacă tu care astăzi te găsești în Casa Domnului, nu te vei găsi și în ceata celor pentru care Răscumpărătorul nostru a urzit o „mântuire veșnică“, înseamnă că în timpul vieții tale tu n'ai ascultat de poruncile Domnului Dumnezeu; înseamnă că pe drumul vieții tale tu te-ai abătut ori într-o parte ori într-alta de la glasul Domnului care ți-a vorbit; înseamnă că tu ai nesocotit pe Domnul și Cuvântul Său; înseamnă că ai umblat pe propriile tale căi, în loc să fi umblat pe Calea Domnului. Dacă tu vei lipsi dintre cei mântuiți, înseamnă că tu ai lipsit și dintre acei care au trăit în totul într-o ascultare voioasă de Domnul. Dacă Dumnezeu te va lepăda, înseamnă că și tu ai lepădat Cuvântul și poruncile Domnului, înseamnă că te-ai înșelat singur rămânând toată viața ta numai un auzitor, dar nu un împlinitor al Cuvântului lui Dumnezeu. (Iacob 1, 22—25).

Păstrează în minte și în inimă adevărul că Domnul s'a făcut urzitorul unei mântuiri veșnice numai pentru cei ce-L ascultă. Fie, ca aceste gânduri să trezească pe tânăr și bătrân la acea ascultare de glasul Domnului, care va avea ca urmare dobândirea acelei mântuiri care nu va mai trece niciodată.

Gh. Indricău

Păstrați-oă

CURĂȚENIA MORALĂ

Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, acela va lua binecuvântarea de la Domnul, și răsplata de la Dumnezeu mântuirii sale.

Ceea ce poate să întineze viața noastră, este păcatul în diferitele lui forme. Păcatul a cauzat înstrăinarea omului de Dumnezeu, și a făcut necesară moartea Domnului Hristos, ca jertfă de ispășire pentru tot omul care crede în El. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiul, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. („El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre“). Ioan 3, 16; 1 Ioan 2, 2.

Cerul este un loc curat și sfânt, unde nimeni nu va putea intra dacă nu a fost curățit de păcatele sale prin sângele Domnului Hristos, ca uni-

cul mijloc rânduit de Dumnezeu pentru aceasta, așa cum scrie Sf. Apostol Pavel: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor“. Domnul va da răsplata mântuirii Sale, numai aceluia a căror inimă este curată. Curățenia morală sau ruperea oricărei legături cu păcatul, se impune ca o condiție de mântuire pentru oricine dorește acest lucru. „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cel ce are inima curată“. Orice om, fie el tânăr sau bătrân, care dorește să devină un fiu al lui Dumnezeu și moștenitor al vieții veșnice, „trebuie să trăiască, și el cum a trăit Isus“. Isus a trăit fără păcat, iar Cuvântul Domnului ne spune: „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață să o rupem cu păgânătatea și

cu poftele lumesti, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie“. „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele, pe cari le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v'a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră“. (Titu 2, 11. 12; 1 Petru 1, 14—16).

Curățenia morală este însigna bunului creștin. Vieța lui trebuie să fie un exemplu de curățenie morală. „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea“, scrie Ap. Pavel lui Timotei; „ci fii o pildă în vorbire, în purtare, în iubire, în credință, în curățenie“. „Și dă-te pe tine însuți pildă de fapte bune în toate privințele“.

Pilda și purtarea, precum și cuvintele creștinului trebuie să fie așa fel încât să trezească în păcătos o dorință de a veni la Isus, Izvorul de viață.

Curățenia morală cuprinde întreaga noastră ființă. „Dumnezeul păcii să vă sfințească pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“. „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu“. (1 Tes. 5, 23; 2 Cor. 7, 1). Trebuie să curățim vieța noastră launtrică. Vieța noastră exterioară — faptele și cuvintele noastre, sunt expresia vieții noastre launtrice. „Ceea ce gândește un om în inima sa, aceea și este“. Caracterul nostru capătă culoarea gândurilor noastre și curățenia launtrică este dovedită prin curățenia de afară.

Gânduri curate — suflet curat.

Sfatul înțelept ne spune: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții“. Aceia cari nu voiesc să cadă pradă amăgirilor lui Satana, trebuie să păzească izvoarele vieții; ei trebuie să dea la o parte citirea, privirea sau ascultarea a ceea ce le va însufla gânduri necurate. Dacă se nutresc gânduri necurate, nu e nevoie să fie rostite prin cuvânt sau puse în faptă prin săvârșirea păcatului, ca abia atunci să aducă osânda sufletului. Curățenia lui a fost mântuită și ispășitorul a biruit.

Primul pas spre păcat se face cugetând la păcat; dar tot aci trebuie să se producă și biruința asupra păcatului. Iată ce scrie Sf. Ap. Iacob: „Fiecare este ispășit, când este atras de pofta lui însuși. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului și păcatul, aduce moartea“.

Un proces lung și pregătitor, necunoscut lumii, are loc în inimă înainte ca creștinul să săvârșească un păcat fățiș. Minte nu se coboară dintr'o dată din curățenie și sfințenie la o stare de stricăciune și decădere. Prin îngăduința gândurilor necurate, omul poate să dea o așa educație minții sale, încât păcatul pe care odată îl ura, să ajungă acum un lucru plăcut pentru el.

De aceea, este bine ca, „gândurile noastre să fie păzite cu strictețe, pentru că un gând necurat lasă o urmă adâncă în suflet. Un gând rău lasă o urmă rea în minte. Dacă gândurile sunt curate

și sfinte, omul este mai bun din pricină că le-a nutrit. Prin ele pulsul spiritual capătă mai multă agerime și puterea de a face binele este mărită. Un gând bun pregătește calea pentru altul.

Deviza bunului creștin, trebuie să fie: „Curățenie morală“. „Fugi de poftele tinereții“, scrie Ap. Pavel, și „caută neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr'o inimă curată“.

Poftele tinereții sunt extrem de primejdioase pentru suflet, fiindcă ele ni se prezintă ca niște buni prieteni. Ele ni se par dulci și fără gravitate pentru vieța noastră spirituală. Dar poftele sunt „o mocirlă fără fund, o prăpastie adâncă. Ele sunt o ciură, care într'o oră îți poate răpi mântuirea, chiar dacă ești de mult convertit“. Tineți-vă departe de plăceri și obiceiuri lumesti. Nu mergeți acolo unde veți fi ispășiți și duși pe căi rele. Orice creștin trebuie să stea cât mai departe de terenul fermecat al Satanei și să nu lase mintea sa, ca să fie abătută dela ascultarea de Dumnezeu. Chiar gândurile noastre trebuie să fie aduse în ascultare de voința lui Dumnezeu, și simțămintele noastre sub controlul rațiunii. Imaginația nu ne-a fost dată spre a fi lăsată să hoinărească și să umble în căile ei, fără nicio încercare de ingradire sau disciplină. Dacă gândurile noastre sunt rele, și simțămintele noastre vor fi rele; și gândurile și simțămintele noastre, formează caracterul nostru moral.

Cuvântul lui Dumnezeu — lumină pe cărare

Dar, „cum își va ține tânărul curată cărarea? Indreptându-se după Cuvântul Tău“. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“, spune psalmistul David. (Psalm. 119, 9. 11).

Pentru a avea o minte sănătoasă și principii de conduită morală, creștinul, trebuie să trăiască în comuniune cu Dumnezeu, prin Cuvântul Său. Biblia este călăuză noastră spre o viață curată și sfântă. Ea ne pune în legătură cu tot ce este curat, cu tot ce este vrednic de iubit, și cu tot ce este vrednic de primit. Ea ne conduce la Izvorul vieții, la Isus Hristos, Mântuitorul nostru.

În Cuvântul lui Dumnezeu, mintea noastră va găsi subiecte pentru cea mai adâncă cugetare. Aci putem sta de vorbă cu Patriarhii și Profeții, și să ascultăm glasul lui Dumnezeu când ne vorbește. Iubirea lui Dumnezeu curăță și inobilează orice gust și dorință, întărește orice simțământ și plăcere demnă. Ea face în stare pe om să găsească plăcere în tot ce este adevărat, bun și frumos.

Tânărul care își găsește plăcerea și fericirea în Cuvântul lui Dumnezeu, va atinge un nivel de înaltă moralitate. Comuniunea cu Dumnezeu încurajază gânduri bune, și aspirațiuni nobile. Aceia care leagă în felul acesta sufletul lor de Dumnezeu, sunt recunoscuți de El ca fii și fiice ale Sale.

„Rugați-vă neincetat“. La fel ca și studiul personal al Bibliei, rugăciunea este cea mai mare

nevoie sufletească a noastră. Ispitele care ne pândesc în fiecare zi fac din rugăciune o nevoie. Băruința noastră asupra eului și asupra păcatului depinde de comuniunea noastră cu Dumnezeu prin rugăciune. În comuniune cu Dumnezeu prin rugăciune, putem să contemplăm idealul Său măreț pentru noi oamenii, modelându-ne caracterul nostru în așa fel încât să se poată împlini și cu noi făgăduința: „și ei vor fi poporul Meu“.

„Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale“. Fără rugăciune, sănătatea și tăria sufletească nu pot fi păstrate. Rugăciunea ne aduce în legătură cu Dumnezeu, și întărește experiența noastră religioasă. Lăsați la o parte rugăciunea și veți vedea că pierdeți sprijinul lui Dumnezeu, căci Dumnezeu Se retrage din viața acelor care nu se roagă.

Rugăciunea este mijlocul ca creștinul să fie el însuși câștigat pentru împărăția lui Dumnezeu. Ea este mijlocul de dobândit multă putere; legea vieții creștine, a fost și este rugăciunea. Nu e rugăciune, nu e putere; puțină rugăciune, puțină putere; multă rugăciune, multă putere.

Dacă trăim astfel în comuniune cu El, ajungem tari în puterea Lui, și un ajutor și o binecuvântare pentru cei din jurul nostru. O, dacă am

vrea să facem ceea ce Domnul dorește să facem, inima noastră ar fi ca o harpă sfântă ale cărei coarde ar răsună în cântări de laudă și mulțumire la adresa Răscumpărătorului nostru. Dacă inima noastră va fi astfel legată de Dumnezeu, nu vom fi niciodată înfrânți de ispită. Niciun meșteșug al celui rău, nu ne va putea răpi pacea noastră.

„Feriți-vă de cei cu inima curată, că ei vor vedea pe Dumnezeu“. (Mat. 5, 8). Dacă vrem să fim prietenii Domnului Hristos, trebuie să trăim o viață curată. Să curățim inimile noastre de orice întinăciune a păcatului și să ne consacram pe deplin Domnului. Abraam a fost numit „prietenul lui Dumnezeu“; dar el a fost gata să jertfească pe altar la porunca Domnului, tot ce avea el mai scump. La fel să fim și noi gata a jertfi pe altar orice lucru, chiar cât de scump ar fi el pentru noi, dacă acesta ne-ar răpi bucuria părtășiei noastre cu Domnul Hristos.

„Doamne, cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată“. Rugăciunea lui David, să fie și rugăciunea noastră: „Zidește în mine o inimă nouă Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic“.

Gh. Cazan

Un bun cârmaci

Un căpitan de vas, care naviga pe unul din marile fluviu, a publicat în ziare un anunț prin care căuta un cârmaci. În curând se prezentă un bărbat înalt și bine legat.

— Cunoști dumneata locurile stâncoase din lungul fluviului pentru a le putea ocoli, — îl întrebă căpitanul vasului?

— Nu, domnule căpitan, fu răspunsul, eu nu cunosc care sunt locurile stâncoase, primejdioase pentru vas.

— Dumneata **nu le cunoști!** Cum îndrăznești atunci să te prezinți pentru a fi cârmaciul vasului? — Mulțumesc, ești liber!

Dar, din data aceasta fu rândul cârmaciului să se simtă puțin indignat. Revenindu-și, el zise:

— Domnule căpitan, nu cunosc locurile stâncoase, dar cunosc bine locurile unde **nu sunt niciun fel de stânci.**

Căpitanul făcu ochii mari. El măsură cu privire mirată câteva clipe pe bărbatul din fața sa, apoi după

ce supărarea sa fu înlocuită de un zâmbet amabil, zise:

— Dumneata ești omul de care am nevoie! Cârmaciului nu i s-a mai cerut să răspundă la alte întrebări.

Rugăciune

Ingenunchem cu toții în fața milei Tale,
Cerescule Părinte etern Cărmuitor:
Ajută-ne în viață, să mergem pe-a Ta cale,
Să ne-amintim continuu, de-al nost' Mântuitor.

Iubirea-Ți fără margini ne-ai arătat-o nouă,
Când ai trimes în lume pe blândul Domn Isus,
Să ne aducă pacea, în suflet ca o rouă
Și să ne'ndrepte dorul, spre țara cea de sus.

Spre tronul-Ți plin de slavă, se'nalță în tăcere,
În orele solemne, a noastră rugăciune:
Tu ne ascuți în taină, și dulcea-Ți mângâiere
Pogoară peste noi, ca'n vis, ca în minune.

În zile de restriște, când am strigat la Tine,
Cerându-Ți izbăvire, din grele strâmtorări,
Tu Ți-ai plecat urechea, spre-a noastre lungi suspine,
Ne-ai izbăvit cu brațul eterne-i îndurări.

Îți mulțumim Părinte, și Te rugăm în taină,
Cu suflete smerite, pătrunși de-adâncă jală;
Desbracă-ne, o Doamne, de-a nedreptății haină,
Și'nbracă-ne cu haina neprihănirii Tale.

Privește cu'ndurare a noastră slăbiciune,
Ne întărește pașii, cu brațul Tău Divin;
Primește închinarea, și-a noastră rugăciune,
Ascultă-ne, o Doamne, — în veci de veci — Amin.

I. Iftinchi

Acela care se va ține departe de locurile unde se află cursele și ispitele lui Satana, va conduce în mod sigur barca sa către liniștitul cămin al celor mântuiți.

Valdenzii,

Străvechi păzitori ai poruncilor Domnului

Decadența morală a clerului roman și abaterea Bisericii romane dela credința apostolică, au stârnit, în cursul evului mediu, nemulțumiri în rândurile multor creștini atașați sincer de principiile sfinte ale creștinismului apostolic. Până în cele din urmă, aceste nemulțumiri au dus la înființarea, în diferite țări, a numeroase corporațiuni religioase cu tendințe reformatrice. Una din cele mai vechi și mai puternice mișcări cu astfel de tendințe a fost gruparea religioasă a Valdenzilor.

Înainte de secolul al XVI-lea, când Luther s'a ridicat cu toată puterea împotriva Romei, istoria nu cunoaște o grupare religioasă protestatară mai serioasă și mai zelată ca aceea a Valdenzilor. Date istorice cu privire la această mișcare avem, însă, foarte puține. Originea denumirii Valdenzilor nu este încă lămurită pe deplin. Unii istorici susțin că ei își trag numele dela un oarecare Petru Valdus, de care ne-am ocupat în numărul precedent al revistei.

Susținerea aceasta, însă, pare lipsită de temei, deoarece urme privitoare la existența Valdenzilor pot fi găsite cu mult înainte de secolul al XII-lea când a trăit Petru Valdus. După alții cuvântul „Valdenzi”, se trage dela cuvântul „vale” și, în consecință, Valdenzi însemnează oamenii văilor.

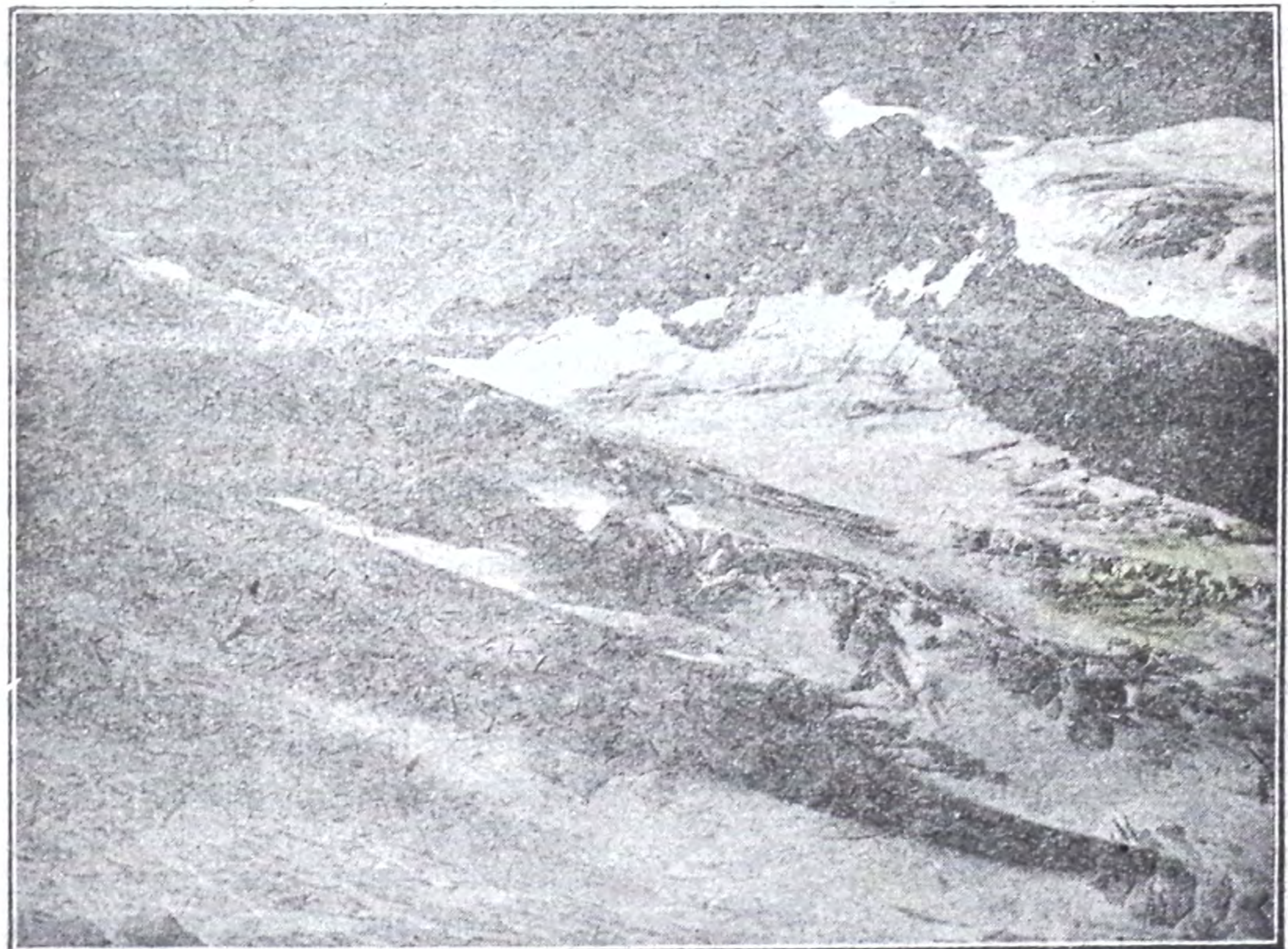
Cine a pus bazele grupării religioase valdenze nu se știe, după cum de asemenea nu se cunoaște cu exactitate timpul când a luat ființă această mișcare. Se pare, însă, că în veacul al VII-lea creștinii Valdenzi existau ca grupare disidentă în Biserica romană. Istoricul Mosheim zice: „Nu sunt lipsiți de temei acei cari susțin că Valdenzii, chiar în acele timpuri (ad. că în secolul al VII-lea) își făcuseră ca patrie de locuit văile Piemontului și s'au ridicat în mod liber împotriva stăpânirii Bisericii romane”.

Începând cu secolul al XII-lea și al XIII-lea creștinii Valdenzi sunt cunoscuți foarte bine. Această pentru motivul că în aceste secole mișcarea valdenză s'a manifestat cu mai multă putere ca oricând. Din a-

ceste timpuri datează multe documente privitoare la Valdenzi.

Ceea ce impresionează mai mult în aceste documente este faptul că însuși adversarii lor îi prezintă într'o lumină deosebit de frumoasă. Iată în ce termeni elogioși descrie viața morală a Valdenzilor inchiuzitorul Rainerio Sacchoni: „Îi veți cunoaște după purtarea lor și după felul lor de vorbire. Sunt oameni serioși și modești. Nici lux, nici neorânduială nu se observă în îmbrăcămintea lor. Ei evită jurămintele false și înșelăciunile. Nu râvnesc la bogății, ci se mulțumesc cu strictul necesar. Sunt curați și cum-

„Valdenzii se pretind a fi adevărata Biserică în timp ce despre Biserica Romei spun că este feneia desfrânată din Apocalips 17... Ei consideră fără nicio valoare poruncile pe cari Biserica le-a edictat încă din vremuri memorabile și spun că aceste porunci nu trebuie păzite. De asemenea ei resping sărbătorile, posturile, ordurile călugărești și obiectele consacrate cultului. Se ridică împotriva sfințirii bisericilor și a cimitirelor, ca fiind o invenție a preoților catolici pentru mărirea veniturilor lor. Afirmă că botezul copiilor nu servește la nimic, deoarece aceștia nu pot crede. Nu cred

pătați; fug de cărciume și de orice local de petrecere. Se împotrivesc mâniei. Se cunosc, de asemenea, după limbajul lor simplu și cumpătat, lipsit de cuvinte prisositoare. Ei nu-și permit nici conversațiuni ușurate, nici minciuni, nici clevețiri”.

Iată, de sigur, o frumoasă mărturie cu privire la acești creștini. Cum se explică faptul că ei au fost totuși urmăriți, prinși și dați morții fără milă? Acelaș inchiuzitor aduce prețioase lămuriri în această privință, atunci când enumără nemulțumirile Bisericii romane împotriva Valdenzilor. Iată ce spune în continuare Rainerio Sacchoni:

că trupul și sângele lui Hristos se găsește realmente în taina Impărtășaniei; potrivit concepției lor, pâinea, se numește în mod simbolic trupul lui Hristos.

Ei susțin că preotul, care este un om supus greșelii, nu poate lega sau deslega pe nimeni, fiind el însuși legat. Resping mirungerea (mirul) și spun că nu există purgator¹⁾ și că rugăciunile pentru morți nu folosesc la nimic. Pomenile pen-

¹⁾ Locul unde — după învățătura Bisericii catolice — se duc sufletele morților spre a se curăți mai întâi, prin foc, de păcatele pe care nu le-au ispășit în viață.

tru cei decedați se duc numai la cler. Nu admit sărbătorile rânduite în onoarea sfinților. Nu primesc Vechiul Testament. Susțin că acei dintre ei cari sunt înzestrați cu memorie bună, au datoria să învețe pe de rost învățăturile Scripturii și apoi să propovăduiască și altora”.

În sfârșit inchișitorul Rainerio Sacchoni pretinde că Valdenzii, în locul căsătoriei, practică desfrâu! De sigur, această afirmație își are explicația în faptul că ei nu recurgeau la serviciile preoților catolici când era vorba de celebrarea căsătoriei religioase. Cât despre respingerea Vechiului Testament nu poate fi, de sigur, vorba. Propriile documente ale Valdenzilor dovedesc contrariul. Este, însă, foarte probabil că, întrucât Vechiul Testament nu fusese încă tradus în limba poporului, cea mai mare parte dintre ei nu posedau decât Noul Testament.

Date prețioase cu privire la credința lor găsim, de asemeni într-o valoroasă lucrare a unui scriitor religios. Desprindem din această lucrare următoarele:

„Credința practică și mărturisită în decursul secolelor de către creștinii Valdenzi se afla în contradicție izbitoră cu falsele învățături ale Romei. Crezul lor religios era înte-

meiat pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu, adevăratul sistem al creștinismului. Totuși, acești țărani umili trăind departe de lume în ascunzătorile lor întunecoase și absorbiți de grija pentru turmele și viile lor nu au cunoscut numai prin ei înșiși adevărul care venea în contrast cu erezile și dogmele Bisericii apostaziate. Credința lor nu era de curând primită; crezul lor religios era o moștenire de la părinții lor. Ei luptau pentru credința Bisericii apostolice „pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. Iuda 3. „Biserica ce a fugit în pustie” și nu orgolioasă tagmă preotească împăunată ca stăpânitoare în capitala lumii, era adevărata Biserică a lui Hristos, păzitoare comorilor adevărului încredințat de Dumnezeu poporului Său. Între cauzele de căpetenie care au pricinuit separațiunea adevăratei Biserici de Roma, era ura acesteia din urmă contra Sabatului biblic. . . În mijlocul rătăcirii și superstiției, mulți chiar dintre cei ce alcătuiau poporul lui Dumnezeu au fost atât de mult desorientați încât, deși observau Sabatul, ei se abțineau de la lucru și în ziua Duminicii. Dar acest lucru nu satisfăcea încă pe șefii papali. Ei cereau nu numai sfințirea Duminicii, ci profanarea Sâmbetei și învinuiau în ter-

menii cei mai violenți pe toți aceia cari cutezau să onoreze Sâmbăta.

. . . În decursul secolelor de întunecime și apostazie s’au găsit Valdenzii, care au refuzat să recunoască supremația papală, care au respins cultul închinării la icoane ca o idolatrie și care observă Sâmbăta, adevărata zi de odihnă, păstrând curată credința lor în mijlocul celor mai violente furtuni. Deși fură străpunși de săbiile ducilor de Savoia și arși pe rugurile Romei, ei au rămas neșovăelnici apărători ai Cuvântului și măririi lui Dumnezeu. . . Comunitățile Valdenzilor se asemănau în curățenie și simplitate cu comunitatea din timpul apostolilor. Lepădând supremația papilor și a prelaților, ele recunoșteau Sfintele Scripturi ca autoritatea lor supremă și infailibilă”.

Cele arătate până aci ne fac prea bine să înțelegem că Valdenzii admiteau ca unic izvor de credință Biblia și că ei se ridicau împotriva supremației papale, a botezului copiilor, a posturilor statornicite de Biserică, a transubstanționii, a purgatorului, a rugăciunilor pentru cei decedați, a cultului sfinților și a închinării la icoane. Înțelegem de asemenea că ei s’au reîntors la practica biblică a Bisericii creștine apostolice de a serba Sâmbăta.

I. Bătrâna-Voivodeni

Abraam evanghelistul

Abraam locuia în Ur, oraș în Chaldea. Locul unde se afla era foarte expus molipsirii de păcat. În astfel de împrejurări i se adresa chemarea Domnului. Pentru a-l scăpa de acel neam rău și stricat și pentru ca apoi să poată duce și altora soliile lui Dumnezeu, Domnul l-a chemat. În baza credinței trebuia să plece într-o țară necunoscută. Pentru a primi binecuvântările Domnului și spre a servi și altora spre mântuire, el trebui să-și lase rudele și prietenii și să asculte de chemarea Domnului.

O astfel de solie are Domnul și pentru noi. (Apoc. 18, 1. 5). Dacă vrem să avem parte de binecuvântări și apoi să fim și spre binecuvântare altora, va trebui să ascultăm în totul de Domnul Hristos.

Credința lui Abraam

El a primit numele de părinte al credincioșilor. Copiii au totdeauna de învățat dela tatăl lor. Timp de 25 de ani a așteptat Abraam împlinirea făgăduinții că i se va naște un fiu și toată viața a așteptat

moștenirea făgăduită. Prin credință a câștigat mari biruințe. În baza credinței a locuit în țara făgăduită; prin credință a privit la moștenirea cerească și a încetat din viață plin de încredere și de mângâiere.

Cum stăm noi în cele ale credinței? Avem aceeași nădejde limpede și hotărâtă? Privim și noi ziua lui Hristos și trăim noi viața ca în prezența Lui? Este cetatea cerească ținta noastră? Atunci suntem copii ai lui Abraam, avem credința lui și suntem moștenitori ai acelorași făgăduințe.

Lucrarea lui Abraam

Multa lui credință l-a îndemnat să ridice altare Domnului și să vestească numele Lui. El nu era omul care să se bucure singur de binecuvântările Domnului, ci a căutat să fie pretutindeni și altora spre binecuvântare. Cum a lucrat Abraam? A lucrat în familia sa și în împrejurimi. Fiul său și servii lui au dat dovezi de ascultare desăvârșită. Aceasta era un rod al lucrării misionare a lui Abraam în chiar fa-

milia sa. A trăit în pace cu toți vecinii care bucuroși veneau și-i cereau sfatul. Dumnezeu a recunoscut activitatea lui Abraam. Credința sa în Dumnezeu și venirea lui Mesia nu l-a lăsat să stea inactiv, ci îl îndemna să propovăduiască în mijlocul lumii păgâne solia lui Dumnezeu.

Voim să fim și în această privință copii ai lui Abraam? Să vesteșim solia despre mântuirea prin Domnul Hristos și despre răsplata cerească. Să fim și altora o binecuvântare prin vorbe și fapte. Viața noastră să vestească virtuțile Domnului Hristos. Să ne interesăm de mântuirea copiilor noștri și a rudelor noastre.

Abraam s’a rugat pentru fiul său care s’a dovedit a fi un vrednic urmaș. Fiul și mulți din urmașii lui au împărtășit aceeași speranță în venirea Mântuitorului ca și Abraam. Mulți credincioși au primit mângâiere și putere din exemplul vieții lui Abraam. Vrem să avem același succes? Să credem și să lucrăm ca și Abraam.

N. Gheorghită

PRIVIND IN JURUL NOSTRU

În una din zile mă uitam cu multă atenție la o broască țestoasă pe care copiii o aduseseră de prin împrejurimile mlăștinoase ale Dunării. Am folosit ocazia să prind a cunoaște ceva din viața ei. Vietața din fața noastră era o priveliște nu numai pentru copii, ci și pentru cei mai mari. Cu toții o urmăream în toate mișcărilor ei. Astfel am putut observa cum se hrănește precum și că are preferință pentru frunzele de pătlagină și florile de zorele pe care le înghițea nemestecate; de asemenea am urmărit-o cum se plimba pe pavajul din curte și prin iarbă târându-și trupul greoi pe cele patru picioare solzoase pe care și le strângea grabnic în jurul trupului când simțea o amenințare, închizându-se în cușca ei, compusă din peste patruzeci de tăblii osoase artistic încrustate, așa cum nici cel mai renumit sculptor nu le ar fi putut executa. Aceste tăblii osoase erau de diferite forme: pătrate, triunghiulare, hexagonale, etc., toate unite una cu alta printr-o îmbinare minunată făcând corp comun cu corpul animalului.

Carapacea aceasta frumos smălțuită era ca suflată în diferite culori: sidexiu, maron închis amestecat cu gri de marmoră verzuie, o combinație de culori care imită verdețea și culoarea pământului.

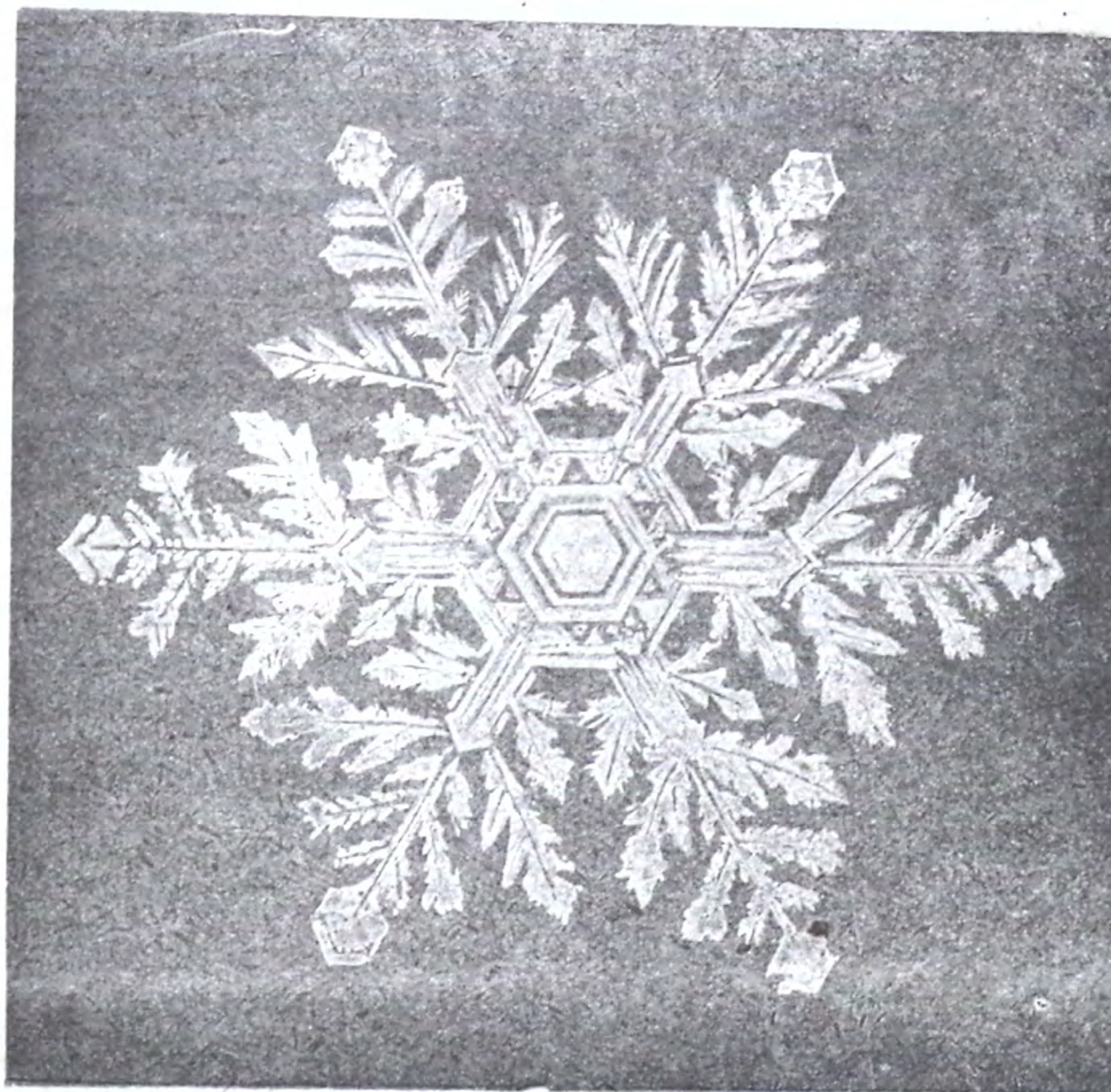
De asemenea o mulțime de alte particularități te atrage să privești această vietate pe cât de hidoasă pe atât de artistic întocmită. Privind-o, rămâi uimit cum natura a îmbinat sistematic, frumosul — nu fără simetrie — chiar la o broască țestoasă, așa cum o cunoaștem cu toții.

Dacă te cobori mai jos în lumea găngăniilor, până la cele mai simple forme de viață, rămâi mereu uimit de înțelepciunea de netăgăduit ce o descoperi în construcție, și în însușiri, la felurile vietății. Privindu-le, fără să vrei, te întrebi: cine a stropit cu fosfor licuricii care scânteiază noaptea? Cine a ascuțit dinții moliei ca să foarfece lâna și tot ce este țesut din păr? Sau cine a pus pricepere în capul lunguieț de smaltț a gărgăriței ca să-și pună ouăle cu grijă în amidonul din bobul grâului? Dacă privești o floare, de pildă: un nufăr, crin, mărgăritarele sau un ghiocel, rămâi uimit de minunata lor construcție. Petalele lor măiestrit lucrate și felurit colorate, fiecare cu parfumul ei, și cu

înfățișarea ei fermecătoare, trezește numai admirație în cei care le privesc.

Aici întâlnim puterea creatoare care viază în plante și în ființe prin trainica putere de reproducție, a tot ce se naște, trăiește și crește. Aceasta ne învață ceea ce cunoștea și Iov din vechime: „Întreabă do-

cărui vorbitor dela astfel de distanțe; sau dacă privești prin gemulețul rotund și turtit ca un bob de linte a unui microscop, un fir de păr, prin care îl vezi ca un șnur; ori, dacă privești prin lentila aceluiaș microscop un strop de apă dintr-o infuzie (ceai) de fân și văzând acea lume de viețuitoare care își trăiesc

Câtă măiestrie și frumusețe prezintă acest fulg de zăpadă!

bitoacele și te vor învăța, păsările cerului, și îți vor spune, vorbește pământului, și te va învăța; și peștișii mării îți vor povesti. Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri? El ține în mână suflarea a tot ce trăiește, suflarea oricărui trup omenesc... Iov, 12, 7—10.

În vrejul unui pepene, în fructul vrejului, în foaia de salată, în bobul de porumb, în firul de grâu, în spicul încărcat de boabe, în țesutul lemnos al plantelor, în fructele gustoase, etc... se vede limpede mâna Celui nevăzut, ascuțit și desăvârșit în înțelepciune, „Care ține toate cu cuvântul puterii Sale, căci El zice și se face; El poruncește și ce poruncește ia ființă”. Psalm 33, 9.

Pe Creator îl putem vedea nu numai dincolo de creaturi, ci și în descoperiri se poate vedea și mai lămurit puterea Celui ce deține știința. Dacă cugeți numai puțin la aparatele cari prind sunetele dela mii de kilometri, și aduc la urechea noastră vocea clară a nu știu

viața lor în acel singur strop de apă, convingerea îți va fi mai deplină.

Dacă totuși nu mai constituie un miracol ascultând și privind prin aceste aparate menite ca să prelungească simțurile omului, mai rămâne totuși întrebarea ridicată fără să vrei: „Cel ce a sădiț urechea, s'ar putea ca să nu audă? Cel ce a întocmit ochiul, s'ar putea ca să nu vadă?” Psalm 94, 9.

În această privință, Cuvântul inspirat prin sf. Pavel, după aproape două mii de ani, mai stă ca o mărturie de neclintit: „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la lucrurile făcute de El”. (Romani 1, 19. 20). Într'adevăr, privind la lucrurile cele minunate care ne înconjoară, te întrebi fără să vrei, oare cine le-a făcut? **I. Dănilă**

Despre

Conținutul prediciei

Predicile trebuie să cuprindă învățătură adevărată, puternică, miezozasă și îmbelșugată. Dacă vorbim ca trimiși ai lui Dumnezeu, avem ce spune. Intreaga Evanghelie, întreaga credință trebuie să fie proclamată; adevărul trebuie să fie făcut cunoscut așa cum este în Isus. Adevărata lucrare a predicatorului nu constă din a ști care sunt subîmpărțirile prediciei, ci de a o umple cu adevăr.

Retorica este numai pleavă în comparație cu grâul. Sacul semănătorului, oricât de frumos, nu e bun la nimic dacă nu are în el semințe. Predicile lipsite de doctrina harului sunt nori fără apă, sunt o insultă pentru cer și o desamăgire pentru sufletele însetate. Eleganța stilului, oricât de fascinantă, e mai ușoară decât nimicul, când nu cuprinde adevărul. Predicile sunt apreciate de oamenii cu mintea sănătoasă în deosebi după cantitatea de adevăr evanghelic și după puterea spirituală pe care o conțin. Vorbe multe fără conținut dovedesc slăbiciunea predicatorului.

Un profesor de astronomie face cunoscut elevilor lui părerile pe care el le are despre sistemul solar; ascultându-l câteva lecții ajungi să cunoști ceva din teoriile lui. Tot astfel ascultând un predicator trebuie să ajungi să cunoști sistemul lui teologic, adevărurile grandioase și realitățile veșnice ale Evangheliei. Vorbăria goală e numai o aramă sunătoare, înlocuind știința reală. Dacă nu dăm învățătură și hrană pentru suflete, nu suntem predicatori ci declamatori de poezii, ca Nero care cânta în timp ce Roma ardea.

Predica trebuie să cuprindă mult material, care să țâșnească în chip natural din textul de bază. Să nu se bată câmpii în timpul prediciei, ci să se rămână la ideea prezentată de acel text. Să nu clădim cu lemn, fân și trestie, ci cu aur, argint și pietre scumpe. Bufoneria nu are ce căuta la amvon și nici povestirea întâmplărilor săptămânii. Predicatorii

sunt în primejdia de a înjosi soleni-na lor învățătură prin subiecte pământești. E mai bine să dăm hrană îmbelșugată mai puțin frumos pregătită decât să dăm o feliuță de nimic, frumos ornamentată.

Mânași de Duhul Sfânt trebuie să prezentăm tot adevărul Evangheliei, fără a ascunde ceva. Biblia nu cuprinde nimic care să se rușineze de lumină. Calea cea mai bună este de a face cunoscut orice fărâma de adevăr pe care l-ai învățat de la Dumnezeu. Tot adevărul revelat trebuie să cuprindă predicile după măsura și cu puterea convenită fiecărui punct. Toată puterea cugețării, a memoriei, a imaginației și a elocvenței trebuie folosită la propovăduirea Evangheliei. Hristos și Acesta crucificat trebuie să fie scos totdeauna cu putere la lumină.

Oricât ar predica cineva despre cele zece coarne ale fiarei, despre cele patru fețe ale heruvimilor, despre însemnătatea simbolică a lemnelor cortului, și a ferestrelor templului lui Solomon, acestea n'au nicio valoare câtă vreme de abia se vorbește despre starea păcătoșilor, despre ispitele oamenilor și despre căile mântuirii. Sunt unii care se țin de lucruri mici cu toate că răspunderile lor sunt mari.

Unii, ca și atenienii, doresc să audă sau să povestească ceva nou. Se laudă cu lumină nouă, dar la cercetare se vede că marea lor descoperire e vreun mărunțiș privitor la felul de închinare sau interpretare neînsemnată. E și mai rău că unii prăpădesc timpul semănând îndoieli cu privire la autenticitatea textelor, sau cu privire la corectitudinea descrierilor biblice în ce privește fenomenele naturale. Alții, în chip nefericit, stăruiesc la subiecte care nu sunt corespunzătoare. Oameni, cărora le trebuie hrană, primesc o piatră; cei, care caută un păstor, rămân fără pășune. Nu e de mirare că sufletele sunt neconvertite.

Predicile nu trebuie să fie supraîmpovărate cu material. Unele predici pot să fie ca un lan de grâu

multă hrană crudă, dar nici o felie de pâine. Predicile nu trebuie să fie manuale de teologie. Cantitatea de adevăr teologic de pus în predică, depinde de ascultători. Unii sunt atât de donitori că ar sta patru ore să asculte, pe când alții mai puțin deprinși, deabia pot să sufere un scurt timp. O idee fixată în minte e de mai mare preț decât zece care au intrat pe o ureche și au ieșit pe alta. Nu lăsa ideile să meargă ca o gloată, ci ca ostașii în ordine.

Învățătura doctrinală trebuie să fie clară și neîndoelnică. De aceea trebuie să fie lămurită pentru mintea vorbitorului. Speculațiile filosofice pun mintea multora într-o stare de beție, în care fie că văd dublu, fie că nu văd nimic. Predicatorii să-și ferească sufletul, pentru ca să poată da adevăr curat, biblic, și totul așa bine redat în cuvinte încât să nu aibă nicio obscuritate zadarnică în jurul lor. Astfel vom fi adevărați păstori ai turmei, iar turma va fi hrănită.

Învățătura să crească și să se adâncească pe măsură ce predicatorul înaintază în vârstă și experiență. Trebuie să fie progres continuu căci altfel primejdia este că viața lăuntrică spirituală a scăzut.

Predicați pe Hristos, totdeauna și pretutindeni. El este Evanghelia, Persoana Lui, lucrarea Lui trebuie să fie tema noastră principală, și atotcuprinzătoare. Indreptățirea prin credință trebuie să primească mai multă atenție, ca și toate celelalte subiecte ale harului. Căderea omului în păcat, nevoia lui de renaștere, iertarea prin ispășire și mântuirea ca rezultat al credinței nu trebuie să lipsească din mijloacele noastre de lucru. Nimic nu trebuie să ne abată de la lucrarea noastră.

Mântuirea este tema căreia merită să i se dea toată atenția. Salvarea unui singur suflet de la pierire este ceva mai glorios decât a obține în arena controverselor teologice titlul de Doctor „Preamulțumit-desine”; descoperirea lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos va fi socotită la judecata cea de pe urmă mai de preț decât rezolvirea problemei piramidelor religioase. Ferice de propovăduitorii pentru care Hristos este totul.

Prelucrare

B I N E F A C E R E A

„Totuși la tine să nu fie niciun sărac“.
Deut. 15, 4.

A veni în ajutorul celor lipsiți este o poruncă divină. Este greu să ne închipuim că cineva va ajunge să fie mântuit vreodată, fără ca el să fi luat parte la lucrarea de binefacere față de semenii săi. Putem spune chiar, că lucrarea de binefacere este un fel de piatră de încercare pentru copiii lui Dumnezeu.

Indemnul pentru noi este să ajutăm pe toți cei nevoiași. Despre Bunul Dumnezeu știm că face bine tuturor. El face să cadă ploaia și să răsară soarele peste toți locuitorii pământului. Matei 5, 45—48.

sănătatea corporală. Iar acelor care nerespectând legile sănătății, au ajuns bolnavi, e nevoie să li se facă tratamente simple și cât mai naturale, care alături de credință în puterea vindecătoare a lui Dumnezeu, aduc vindecarea dorită.

3. Ajutorarea materială

Dacă ne mărginim numai la felul de ajutorare amintit mai sus, efectul lucrării noastre va fi mic. Aceasta pentru faptul că oricare ar fi sfatul și indemnul bun pe care i l-am da, cu greu va fi ascultat de unul care este flămând. Așa fiind, și pentru a putea face față și acestei îndatoriri, se cere să facem serioasă cercetare atât în ce pri-

SERVICIU DIN IUBIRE

O întreită ajutorare

Vorbind despre lucrarea de binefacere, este bine să știm că această lucrare poate fi întreită.

1. Ajutorarea Spirituală

Ajutorul nostru material nu va face o lucrare prea mare dacă acesta nu merge mână în mână cu ajutorarea spirituală, care constă din: mângâiere, povățuire și îmbărbătare la timp potrivit și într'un spirit creștinesc (Isaia 50, 4.)

2. Ajutorarea corporală

Nu arareori se prezintă cazul când cel lipsit are nevoie și de unele sfaturi cum să-și păstreze

vește rufăria și hainele cât și alimentele noastre. Un principiu călăuzitor în această privință este următorul: orice lucru despre care Domnul îți spune că nu aparține strictului necesar, nu-l mai păstra, ci pune-l de grabă la dispoziția celui care are nevoie de el.

O lucrare organizată

Această lucrare nu e bine să se facă la voia întâmplării. Ea va putea fi făcută cu mai mult efect dacă se face cât mai bine organizat. Membri aleși ai comunității e bine să cunoască toate cazurile unde e nevoie de ajutor. Cu această ocazie, e bine să se vadă și cari cauze au dus la lipsa celor necesare traiului vieții. S'ar putea întâmpla ca în unele cazuri să fie niște motive spirituale ca: necredincioșie în cele ale Domnului sau alte

păcate nemărturisite și, deci, neiertate, după cum zice cuvântul Domnului prin profetul: „NU, mâna Domnului nu este prea scurtă, . . . și nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru”. (Isaia 59, 1. 2.)

Dacă se constată, însă, că unii din membrii comunității nu se pot ajuta cu nici un chip singuri, fiind vorba de orfani, bolnavi, bătrâni sau infirmi asupra acestora, grija comunității trebuie să fie îndreptată continuu pentru a le da a-

jutorul de care au nevoie pentru întreținerea vieții. Pentru cei care fac lucrarea aceasta cu toată inima, Domnul a făcut făgăduința care zice: „Ferice de cei milostivi căci ei vor avea parte de milă”. Matei 5, 7.

Fie, ca Bunul Dumnezeu să ne ajute să punem în practică îndemnul și sfaturile cele bune, pentru ca în felul acesta să avem și noi ocazia să auzim spunându-ni-se cuvintele Domnului din Luca 14, 13-14.

Ioan Prevlitz

CETITORII NOȘTRI COLABOREAZA

Fericit e omul

Fericit e omul care
Cu cei răi nicicând nu merge;
Nici cu batjocoritorii
Pe-a lor drum nu vrea s'alerge.

Ci găsește-a lui plăcere,
Numa'n Legea Domnului;
Cugetând la ea într'una,
Zi și noapte'n viața lui.

El e omul care'n viață,
Roade multe poate-aduce;
Ca și pomul lângă ape,
Ce-i ferit să se usuce.

El își are rădăcina
Strâns legată de Isus;
Și aduce roadă multă,
Pentru patria de sus.

Tot ce în viață n'cepe
Duce la un bun sfârșit;
Pâinea zilnică o are,
Și-i de Domnul mult iubit.

Cei ce n'ascultă de Domnul
In viață pe pământ,
Toți luați vor fi ca pleava
Spulberată de un vânt.

Dar cei ce porunca Legii
Asculta-vor orișicând,
Vor lua spre moștenire,
Țara noului pământ.

E. Modigh

Să fie oare adevărat?

Unul din cetitorii noștri — fr. N. R. Mazilu — scrie câteva versuri dedicate revistei „Cunierul Adventist”. După ce arată că în ultimul timp revista a primit un nume nou pe care nu-l va mai schimba și după ce dă cetitorilor și câteva îndem-

nuri cu privire la studierea materia-
lului pe care ea îl aduce,

„Se face o constatare

S'o-judece fiecare”

Anume, că:

„Cei în vârstă-au obosit

Nu mai au timp de cetit”.

Intrebăm pe „cei în vârstă” dacă lucrurile stau așa? Și dacă într'adevăr „au obosit”, ne îngăduim să le reamintim două lucruri: că cei cari obosesc s'ar putea întâmpla ca în cele din urmă, să și cadă pe cale; iar în al doilea rând le reamintim făgăduința care zice: „El îți satură de bunătați bătrânețea, și te face să întinerești iarăși ca vulturul”. Ps. 103, 5.

Isus, salvatorul meu

Isuse, Salvatorul meu,
Atât de mult Tu m'ai iubit,
Că Ți-ai vărsat sângele Tău,
Pe Golgota când Te-ai jertfit.

Mă plec umil 'naintea Ta,
Căci pentru mine-ai arătat,
Ce veșnic nu se va uita:
„Iubirea-Ți” de nemăsurat.

Iubitul meu Mântuitor
Tu îmi ești speranța toată
In rugă astăzi te implor:
Spală-mi inima pătată.

Te-aștept Isuse ca să vii,
Să mă'nbraci în nemurire;
Iar eu tresalt de bucurii,
Că am să văd a Ta mărire.

Florea Răceală

Domnu-i cel mai bun prieten

Domnu-i cel mai bun prieten,
Un prieten sfânt, duios;
Un prieten fără seamăn,
Înțelept, bun și milos.

Domnul e „lumina lumii”,
El e și lumina mea;
Nu mai umblu'n întunec,
Căci am îndrumarea Sa.

Domnul e a mea odihnă,
Bucuria, pacea mea;
El îmi dă îmbărbătare
Și izbândă'n lupta grea.

Domnul e a mea nădejde,
Mă va duce'n cerul sfânt;
De aceea al Lui nume,
Nu voi înceta să-L cânt.

D. Elena—Constanța

Rugăciunea

Dacă trăești fără să te rogi în taină, tu neglijezi orice închinare care se cuvine lui Dumnezeu, pentru că acela care se roagă numai când se roagă cu alții, el nu s'ar ruga deloc dacă n'ar fi împreună cu aceștia. De fapt aceia, care nu se roagă acolo unde poate fi văzut numai de Dumnezeu, nu se roagă deloc.

Dohotnița lui Moș Dumitru

În vremea lui de acum o jumătate de veac, Moș Dumitru, era gospodar cu socoteală. Carul lui cu osia de lemn trebuia să fie îngrijit ca să-i folosească la muncile câmpului și la căratul lemnului. Avea Moș Dumitru o dohotniță în care se îngrijea să fie păcură pentru uns osia la car. Păcura aceasta era așa cum ieșea din pământ, o unsoare subțire ca uleiul. Prin părțile pe unde viețuia Moș Dumitru erau chiar și izvoare de apă care aduceau din pământ păcură de aceasta. Ea plutea ca o pojghiță pe deasupra apei și oamenii o adunau și ungeau cu ea osiile de lemn ale carului.

Intr-o zi Moș Dumitru și-a umplut dohotnița cu păcură, și ca să nu i-o răstoarne careva a agățat-o sub streășina casei, mulțumit că la vremea potrivită va avea păcură pentru unsoarea osiei. Dar s'a întâmplat că tocmai în locul unde agățase el dohotnița, picura apă dela streășină când ploua și picăturile își găseau drumul tocmai în dohotniță. Păcura uleioasă fiind mai ușoară ca apa s'a ridicat în sus pe măsură ce apa pica în dohotniță, până ce păcura a ajuns să se prelingă în afară și să cadă pe pământ. A văzut Moș Dumitru că pământul era uns în locul unde era dohotnița dar nu și-a dat seama că apa curgea în dohotniță. Intr-o zi, însă, a luat vasul cu păcură pentru ca să-și unge osia la car. Vasul era plin și pe deasupra era chiar păcură. El era mulțumit. Care nu i-a fost, însă, uimirea când încercând să ia păcură a descoperit că în dohotnița lui nu era păcură, ci doar apă de ploaie.

Povestitorul acestei întâmplări spunea că și unui creștin i se poate întâmpla să creadă că are multe virtuți alese și că stă bine în cele ale credinței, după felul cum se știa el că a fost odată. Dar, cu timpul al-

tele au luat locul virtuților, și el a rămas numai cu părerea că e plin de asemenea virtuți.

Să se cerceteze dar omul pe sine cât mai des pentru ca să nu se trezească având o înșelăciune în inimă.

Unde stă scris In Curierul Adventist Nr. 2?

1. Harul lui Dumnezeu biruiește egoismul.
2. Legea morală este neschimbătoare.
3. Nu te făli.
4. Dă-mi putere, scump Părinte.
5. În Hristos vom găsi desăvârșire.
6. Creștinii să fie oameni ai răgăciunii.
7. Domnul este Dumnezeu.
8. Caută să te faci destoinic pentru lucrare.
9. El, care cunoaște trecutul, prezentul și viitorul știe ce este spre binele tău.

Unde stă scris In Curierul Adventist Nr. 3?

1. Harul lui Hristos primit în inimă înăbușe orice vrăjmășie.
2. Trebuie să trăim nu pentru plăceri și poftă.
3. Pune-ți nădejdea în Domnul.
4. Spre odihnă ne-a dat somnul.
5. Recunoaște în Isus pe Mesia.
6. Sub glie mă ascund.
7. Toți apostolii au fost egali în rang.
8. Mântuirea poate fi dobândită prin credința în Domnul Hristos.
9. Mărețea solie a mântuirii, lucrată pe crucea de pe Golgota.
10. Lucrarea harului este tocmai statornicirea durabilă a Legii în inima omului.

V. Florescu

Să fim sănătoși

Întrebările care urmează sunt în legătură cu capitolul „Prevenirea bolilor”, din cartea „Sănătatea Familiei”.

Nu îngăduiți ca cei care n'au studiat, să copieze răspunsurile celor care s'au străduit să studieze. De asemenea nu este bine să iscălim numele copiilor care încă nu știu să scrie sub răspunsurile date de altcineva.

Toate răspunsurile trebuie semnate de cineva cu răspundere în Comunitate, pentru a se evita orice greșeală.

1. Ce suntem dator să facem fiecare în parte, dacă vrem ca atât noi cât și cei din preajma noastră să fim sănătoși?
2. Cum trebuie clădită casa? Cari camere nu sunt bune de locuit?
3. Ce rele pot pricinui muștele?
4. Care trebuie să ne fie grija în ce privește bucătăria și curățenia a tot ce este în legătură cu mâncarea?
5. Cărei alte pricini se mai datoresc unele boli?
6. Ce poți spune despre apărarea corpului contra îmbolnăvirii?
7. Cari sunt cele trei căi prin care omul poate fi infectat?
8. Toți microbii sunt primejdioși? Amintește unul neprimejdios. Cum se numesc microbii cari aduc boli?
9. Ce înseamnă imunitate? Cum se capătă ea?
10. Cari alte pricini, în afară de microbi, mai duc la îmbolnăvire?
11. Care este calea prin care de cele mai multe ori pătrund microbii în organism? De aceea de ce lucruri să ne ferim?
12. Cari sunt cei mai buni desinfecțanți? Unde le găsești microbiilor?
13. Dacă nu este îngrijită, ce poate deveni gura? De ce?
14. De aceea, ce trebuie să facem?
15. Ce este boala numită pioreea?
16. În ce fel ne mai păstrăm sănătatea și ne economisim banii?

V. Florescu

Cugetări pentru ziua Domnului

5 Martie

Luca 19, 10 . . . „A venit să caute ce era pierdut”

Pe fiecare suflet răscumpărat de Hristos, El îl cheamă în numele Său la lucru, pentru salvarea celor pierduți. Această lucrare fusese neglijată în timpurile vechi de către poporul Său. Oare nu este și azi neglijată de cei care își zic urmași ai lui Hristos? Pe câți din cei păcătoși i-ai căutat, iubite frate, și i-ai adus înapoi la turmă?

12 Martie

Luca 15, 4. Căutând oaia pierdută

Dacă oaia pierdută nu este readusă la turmă, ea pribegeste până piere. Tot așa multe suflete alunecă pe panta ruinii din lipsa unei mâini, care să se întindă spre a-i salva. Ingerii au milă de ei.

19 Martie

Luca 15, 8. In căutarea drachmei

Cine poate prețui valoarea unui suflet? Dacă vrei să știi cât prețuiește el, mergi în Ghetseni și acolo vegheați împreună cu Hristos. Omul nu ar fi fost adus înapoi la Dumnezeu, dacă Hristos n'ar fi făcut un efort personal pentru el. Numai prin această lucrare personală pot fi aduse suflete la Hristos. Oriunde am fi, drachma pierdută așteaptă să o căutăm.

26 Martie

Matei 13, 45. In căutarea Mărgăritarului

Domnul Hristos, căutând mărgăritare frumoase, văzu în omenirea pierdută mărgăritarul de mare preț. În omul mânjit și ruinat de păcat El văzu posibilitate de mântuire. Acelaș Spirit a însuflețit pe primii creștini când au dus vestea despre învierea și înălțarea Domnului. . . și un mare Har era peste toți. . . căci toți găsiseră mărgăritarul de mare preț.

Despre epistola către Ebrei

Faptul că conținutul Epistolei către Ebrei este divin, că stilul ei este foarte ales, că scopul urmărit este înalt și că ea însăși este în armonie cu celelalte părți ale Sfințelor Scripturi dovedește că originea ei este dumnezeiască.

S'au găsit copii vechi ale acestei epistole purtând la începutul ei numele lui Pavel ca autor. În timpurile primitive ea a fost socotită ca fiind scrisă de el iar stilul și scopul urmărit se potrivește cu spiritul lui, care era un om cu o minte

clară și cu o inimă caldă, și a cărui țintă supremă era de a înălța pe Hristos. Unii cred că apostolul Petru se referă la epistola aceasta, și dovedește că Pavel este scriitorul ei, amintind Ebreilor, căruia el le scria, că Pavel le-a scris și el, 2 Petru 3, 15. Nu citim că Pavel ar fi scris Ebreilor altă epistolă în afară de aceasta. Deși Pavel era un apostol al Neamurilor, a fost mânat de Duhul Sfânt să explice celor de o origină cu el, cât de însemnată era persoana lui Hristos, și să-i îndemne pe cei care crezuseră în Hristos, să se țină cu putere de El. Se poate recunoaște că în această epistolă sunt unele lucruri greu de înțeles, dar cine se aplică studiului ei cu stăruință va avea o dulce răsplată sufletească și se va alege cu bogate cunoștințe în cele ale mântuirii.

Concursul de poezii

Revista „Curierul Adventist” cheamă, pe această cale pe toți cetitorii ei, membri ai bisericii adventiste de ziua șaptea, la o frumoasă lucrare de întrecere. Este vorba de un concurs de poezii religioase, care urmează să se desfășoare în felul următor:

1. Se vor scrie trei poezii: una care să trateze despre credință, alta despre speranță și a treia despre iubire — virtuți creștine amintite în 1 Cor. 1—13.

2. Participanții la concurs pot compune una, două sau toate cele trei poezii cu subiectele amintite mai sus, după dorință.

3. Dacă poezia este cu versuri lungi (ex. 15 silabe) numărul strofelor, a patru versuri, nu va fi mai mare de zece; dacă versurile sunt scurte (7 sau 8 silabe) numărul strofelor, a patru versuri, nu va mai putea trece de cincisprezece.

4. Concursul se va ține la data de 15 Iunie 1949. Așa fiind, rugăm pe toți participanții la concurs să trimită lucrările dumnealor pe adresa redacției până la această dată cu specificația: „pentru concursul de poezii”.

5. Pentru a se putea evita orice părtinire, rugăm a se proceda în felul următor: Hârtia cu poezia nu se va iscăli de autor; ea va conține numai versurile respective, fără nume.

Numele autorului poeziei se va scrie pe o altă hârtie care va purta ștampila comunității și iscălitura fr. presbiter, cu mențiunea: **este membru al comunității**. Această hârtie se va pune într'un plic separat, închis, și mai mic, pe care nu va mai fi scris nimic și care la rândul lui va fi pus în plicul în care se pune și poezia neiscălită. Pe acest plic, cel mai mare, nu se va trece ca expeditor numele autorului poeziei, ci dacă e nevoie — în caz că se trimite recomandat — se va trece ca expeditor numele fr. presbiter, sau a altei persoane.

6. Poeziile cele mai reușite vor fi arătate prin publicarea lor în „Curierul Adventist”, arătându-se în acelaș timp și mențiunea calificativă primită.

„Curierul Adventist”

Indreptățirea

Cum poate fi păcătosul îndreptățit înaintea lui Dumnezeu? La această întrebare se poate da un singur răspuns. Indreptățirea înaintea lui Dumnezeu se capătă prin credință, fără fapte. Cum își va păstra, însă, omul astfel îndreptățit, îndreptățirea sa înaintea lui Dumnezeu? Numai prin credința care este urmată de fapte bune. În felul acesta îndreptățirea sa se menține prin credință și fapte, așa precum declară și apostolul Iacob în mod formal. Pavel vorbește despre îndreptățirea păcătosului ca și cum aceasta ar fi împlinită numai prin credință, iar apostolul Iacob vorbește despre creștin ca despre unul care ca rod al credinței sale, face fapte bune. Unul vorbește despre primirea îndreptățirii, iar celălalt despre păstrarea ei.

Evanghelia are ca scop să formeze în om caracterul de dreptate pe care îl cere Legea. Când Evanghelia își va fi împlinit lucrarea sa, ea va înceta și toți oamenii trec în seama Legii. Astfel fiind, starea fiecăruia va fi examinată pentru a se constata, înaintea lui Dumnezeu, dacă este drept sau nedrept.

Dar este necesară o a doua îndreptățire. Dacă acum omul este ceea ce Legea cere să fie, el este

declarat îndreptăţit; dacă nu este ceea ce Legea cere să fie, el este condamnat. La judecată omul este judecat după ceea ce este el în realitate.

Şi astfel, acei cari păzesc Legea urmează să fie îndreptăţiţi. Dumnezeu va mântui numai pe cei care sunt ceea ce Legea cere ca să fie.

„ASTAZI”

Era în seara, când un incendiu teribil distruse oraşul nostru, povesteşte un mare predicator al veacului trecut. Eu predicam unui mare număr de persoane, plecând dela textul: „Dar cu Isus ce să fac?” La sfârşitul vorbirii am încheiat zicând: „Gândiţi-vă la această chestiune şi reveniţi data viitoare în faţa Mântuitorului crucificat şi spuneţi ce doriţi să faceţi cu El.

Tocmai terminasem serviciul de cult, când aflară că a izbucnit incendiu în oraş. Flăcările s'a întins mult şi în scurt timp focul a fost dus de vânt până departe dela locul izbucnirii lui. La miezul nopţii ardea şi sala de cult, iar pe la orele 2 din noapte cădea pradă flăcărilor şi casa mea. Oraşul nostru fusese condamnat pieirii.

Din acea seară nu am mai văzut pe ascultătorii mei. În flăcări au pierit mulţi locuitori ai oraşului şi printre ei şi un mare număr dintre ascultătorii mei.

Pentru nimica în lume n'aş mai face acum ceea ce am făcut atunci. Biblia zice atât: „Astăzi dacă auziţi glasul Meu, nu vă împietriţi inimile”.

Un cuvânt pentru fumători

Cuvintele acestea sunt adresate aceloră dintre creştini cărora le place să fumeze. Pot ei să mulţumească lui Dumnezeu, cu un cuget curat, pentru fiecare ţigară sau trabuc pe care-l fumează? „Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile” 1 Tes. 5, 18. „Deci fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu”. 1 Cor. 10, 31. „Şi orice faceţi, cu cuvântul sau cu fapta, să faceţi totul în numele Domnului Isus şi mulţumiţi prin El, lui Dumnezeu Tatăl”. Col. 3, 17. „De ce cântăriţi argint pentru un lucru care nu hrăneşte? Dece vă daţi câştigul muncii pentru ceva care nu satură?” Isaia 55, 2.

Rezultatul definitiv

al examenului „Intrebări Biblice” publicat în Curierul Adventist din 1948.

Iată-ne ajunşi la capătul examenului de doctrine biblice, urmat lună cu lună prin Curierul Adventist sub forma de „Intrebări Biblice”.

Suntem convinşi că pentru mulţi a însemnat aflarea şi precizarea multor lucruri în legătură cu punctele de credinţă.

Acest început cred că va fi trezit în inimi dorinţa de o mai temeinică cercetare a Scripturii.

Mai jos urmează lista celor cari putând să primească unul din calificativele de mai jos au fost împărţiţi în trei categorii:

Foarte Bine

Alexandria: Drăguşin Cornelia; *Bucureşti Grant:* Cârlogan Emilia, Mânzăţeanu Olga, Reolcea Paula, Stoica Cornelia, Stoica Dumitru; *Bucureşti Labirint:* Burlacu Ilie, Căluş Ana, Căluş Zefania, Florea Gabriela, Ghiorghită Magdalena, Ghiorghită Valeriu, Nagy Estera, Neaţă Dumitru, Teodorescu Lidia; *Furculeşti:* Ţene Marioara; *Roşiorii de Vede:* Cucu Zefania, Duică Corneliu, Duică Gabriela, Duică Paul, Rizea Emilia, Rizea Estera.

Vârvor: Călugăru Cornelia, Călugăru Rica.

Bine

Alexandria: Vasile Elena; *Belitiori:* Albişoru Stancu; *Braşov-Stupini:* Mărăşescu Ecaterina; *Bucureşti Grant:* Boescu Ecaterina, Hedvig Gh, Petrescu Zoe; *Bucureşti Labirint:* Drăguşin Camelia, Iatan Maria, Popa Ruth, Tănase Gh.; *Dărmaneşti:* Mărgărit Gh.; *Măluşteni:* Liga Junia, Liga Laurenţia, Strătilă Laurenţia; *Ochiul Boului:* Tincă Ion, Zamfir Păun; *Ploeşti:* Drăghici Ion; *Roşiorii de Vede:* Minea Ion, Minea Mihail; *Tecuci:* Bujor Mihai; Bujor Junica; *Urleta:* Bugoi Dumitru; *Vârvor:* Călugăru Corneliu, Călugăru Rica; *Vipereşti:* Ionescu Tache, Mazilu Liga;

Furculeşti: Ţene Ecaterina; *Intorsura:* Bordoiu Alex.; *Mihai Viteazu:* Dumitraşcu Gabriela; *Târnăveni:* Bartha Dezső, Szabo Margit.

Mulţumitor

Agnita: Matei Genica, Puiu Melania; *Aiud:* Pop Elisabeta; *Alexandria:* Ardeiaş Ana, Ardeiaş Lidia, Drăguşin Apolin, Enache Petre, Pascu Marioara; *Bacău:* Bostan Aurora, Gherase Viorica; *Bălţişoara:* Plai Ion, Stoichin Dumitru, Stoichin Matei; *Bodeşti:* Iftimie N.; *Brăila:* Baltă Elena; *Braşov Stupini:* Brâncănu Alex., Dănilă Eugen Pârvan Carmen; *Bucureşti Belu:* Gheorghe Stefania; *Bucureşti Grant:* Hedvig Ana, Mereuţă Cornelia, Oprea Ion, Petrescu Estera; *Bucureşti Labirint:* Boanţă Ionel, Câmpănu Paul, Dodiţă Ştefan, Florea Dumitru-junior, Gatin Aurica, Iatan Petre, Teodorescu Marieta, Turlea Ortansa; *Buzău:* Ciulin Neculai, Dincă Iolanda, Dinescu Ion, Radu Julieta,

Teodorescu Elena; *Buzescu:* Delce Marin, Delcea Stancu, Pârvan Ionel, Pârvan Ştefan, Pârva Marioara, Pârva Nicolae; *Caracal:* Vişinică Nicolae; *Ciuperceii Noui:* Ionică Janeta; *Dracea:* Baban Anghel, Tîrchinel, Paul; *Focşani:* Teodorescu Mihail; *Furculeşti:* Ţene Ecaterina; *Grigoreni:* Şova Nicolai; *Hendorf:* Modiga Eftimic; *Leordina:* Bumber Dumitru; *Măluşteni:* Diaconu Estera, Diaconu Maria, Felea Claudia, Felea Olimpia, Liga Aurelia; *6 Martie 148:* Dârmină Gh., Pârlea Florea; *Mihai Viteazu:* Dumitraşcu Gabriela; *Moşătei:* Beşliu Marcela; *Negoieşti:* Ionescu Estera; *Palatea:* Farkas Irina, Menyhart Ana, Menyhart Geza, Menyhart Juliane, Menyhart Maria, Pastor Iosif; *Policiort:* Dumitrescu Ion; *Roşiorii de Vede:* Cucu Apolin, Jorga Jeni; *Săcele-Constanţa:* Ruscu Iacob; *Sebeş Alba:* Iancu Viorica; *Sepreuş:* Stana Florea; *Slatina:* Radu Emilia; *Spineni:* Belu Septimea; *Strunga:* Baci Corneliu, Baci Maria, Sorodoc Vasile; *Târnăveni:* Bartha Dezső, Romulus Morariu; *Tecuci:* Roşiţoiu T., Paiu Ionică, Paiu Silvia; *Traian:* Florea Mircea; *Vad:* Vulvară Elena, Vulvară Iosif; *Vipereşti:* Gavrilescu Ica, Ionescu Ştefan.

Bereşti: Baci Pintilie, Munteanu Maria, Vrânceanu Aurel; *Ciuperceii Noui:* Manea Lenuţa; *Furculeşti:* Şuică Costică, Ţene Marioara; *Mihai Viteazu:* Dumitraşcu Eugenia; *Stănic:* Bocăneanu Elena, Stuparu Anișoara, *Sebeş Alba:* Salman Elisabeta; *Târnăveni:* Bartha Iosif.

V. Florescu

Rezultatul concursului

„Unde stă scris”

În cele ce urmează redăm rezultatul de până acum al Concursului: „Unde stă scris”, asupra întrebărilor publicate în Curierul Adventist numerile 5—8 din 1948. Numerile din dreptul fiecărui nume înseamnă numerile din Curierul Adventist la întrebările cărui a răspuns.

Agnita: Bucur Marioara 6, Matei Cornel 5, Dumitra 5—8, Eugenia 8, Moroşan: Ioan 5—8, Pavel 5—8, Puiu Melania 5—8; *Alexandria:* Ardeiaş: Ana 5—8, Lidia 5—8, Căluş Lidia 5—8, Constantin Vasile 5—8, Cristescu Ionel 6, Drăguşin: Apolin 8, Cornelia 5—8, Costel 6. 8, Mariana 5—8, Ştefan 5—8, Iorga Emanuel 5, Pascu: Marioara 5—7, Mimi 8, Păscuţu Mimi 8, Stoica: Lucia 5. 6, Zinica 5, Toma Merin 6, Vasile Elena 5—8, Vlad Steliana 5; *Aluniş:* Duţă Renţica 5, Nica: Florica 5—7, Nicolae 5—7, Ştefănescu: Constantin 6. 7, Elisabeta 5. 6, Soare Elisabeta 7, Toader Debora 5, Ungurean Ionel 5; *Aninoasei:* Istrate Constantin 5; *Apateu:* Botaş Traian 6. 7, David Ecaterina 8, David Gh. 8, Homorogan: Ion 6, Vasile 6, Indricău Petre 6, Iuga Bujor 7, Juga C. 5—7, Juga Gh. 7, Tăutan Florea 6,

Traian Malița 5—7; *Archiș*: Arcadie Bene 6, 7, Foghis: Cornel 6, Gheorghe 7, Popa: Teodor 7, Vasile 7; *Aricești-Răhtivan*: Ioan Pribeagu 5—7, Voinea Aurica 7, Nelu 5—7; *Bacău*: Baston Aurora 5—7, Bosângeanu: Costică 7, Elena 5, 6, Gheorghe 5, Ion 5, Nuța 7, Dumitru Constantin 7, Gherase: Gheorghe 5—8, Nușa 5—8, Viorica 5—8, Lovin Tinca 5, 7, Lovin V. 5, 7, Năformiță: Gaby 6, Lily 6—8, Popov Elvira 8, Rusu: Ioan 5—7, Pavel 7, Solomon Maria 8, Vicentte Gaby 6, 7; *Băduleasa*: Brezoi Florea 5, Calotă Florian 5, Mocanu Marin 5, Vlad Paul 5, Voicu Titu 5; *Baldovinești*: Francu: Ioana 5, Marin 5, Nedelea Paulina 5; *Băleasa*: Ciovică: Debora 8, Ion 5—8, Ilinoiu Aurelia 7; *Balta Sărată*: Dunca Ionel 5—7; *Bălțișoara*: Dănăiață Sandu 5, Plai Ion 5—8, Popescu: Petre 5, Virgil 7, Stoichin Matei 5—8, Zestroi: Maria 5, Vasile 5; *Bărăgan*: Florica Iancu 7; *Bărlad*: Caradniță Z. 5, Cucuș: Maria 5, Neculai 5, Ibănescu Leon 5, Raicu: Alex. 5, Niculae 5, Vasile 5, Rotaru Ion; *Belitori*: Albișor: Florica 6, Daniel 6, Stancu 6, 7, Bădica Lenuta 7, Iordan Ionel 8; Mancea Niculae 8; *Berești*: Baci: Gheorghe 6, Marin 7, Pintilie 5, 7, Joja Nicola 5, Munteanu Maria 5—7, Vrânceanu Aurel; *Bobâlna*: Dudaș Iosif 5, 6, Savina 5; *Bodești*: Ieftimie Neculai 7, 8, Gavrilescu Dumitru 7, 8; *Borșa*: Vasile Danciu 5—8, Vasile Timiș 5, 6; *Brăila*: Aldescu Teodor 5—8, Baltă Elena 5, Nica: Constantin 5, Joniță 5; *Brașov*: Bonciu Elisa 5—8, Cupșa Tetezia 5—8, Ference Maria 5—8; *Brașov-Stupini*: Brânceanu Alex. 5, 6, 8, Coconcea Octavian 5, Crainicu Ioan 7, Dănilă Eugea 7, Gâșman Niculae 5—7, Kovacs Viorica 7, Mărășescu Ecaterina 5, 7, 8, Minghiuș Meletie 8, Pârvan Carmen 5, Pătrăncuș Ioan 5, Romulus Morariu 7, Stoica Gh. 5, Strâmbu Gh. 8; *București*: Adiaconitei Vasile 7, Arghirș: Natalia 6, Vasile 6, Bujor: Emil 6, Lica 7, Manole 7, Nelu 7, Ciuhă: Ana 6, Catinca 6, Gheorghe 6, 7, Ion 7, Profira 7, Ghinet Neculai 6, Guguian: Elena 6, 7, Maria 6, 7, Profira 7, Iordache Burma 7, Maxim Ilinca 7, Săndulescu: Maria 6, Ștefan 6, 7; *București Belu*: Chiriță Doagă 5—8; *București Dragos Vodă*: Dumitru Amarandi 8; *București Grant*: Boescu Titina 6, Cârlogan Emilia 7, Congu Mihai 6, Hedwig: Ana 6, 8, Andrei 6, 7, Gheorghe 6—8, Petrescu Zoica 6, 7; Răileanu Cornel 6, Stoica Dumitru 5—8, Tolici Costel 7; *București Labyrinth*: Bețiu Petre 5, Boanță Ionel 7, Burlacu Ilic 5—8, Căluș: Anișoara 5—8, Zefania 5—8, Florea Dumitru 5—7 Florea Gaby 5—6 Gafin Aurica 5, 6, Gheorghită: Magdalena 5—7, Valeriu 5—7, Iatan: Maria 5—8, Petre 5—8, Nagy Estera 5, 6, Popa Ruth 5, Teodorescu: Lidia 5, Marieta 5—7, Turlea Andrei 6; *București Rond Bastoreală Anghej* 8; *București Noui*: Constantinescu Magdalena 5, Culcea Timotei 5, 6; *București Popa Tatu*: Roman Petre 7; *Bumbești*: Dănăiață Sandu 6, 7, Popescu Petre 6, 7; *Buzău*: Baston Natalia 6, 8, Ciulin Neculai 6, 7, Dincă Iolanda

5—7, Dinescu Ion 6—8, Iurovici Elena 6—8, Radu Julieta 6—8, Sofronie Mișu 6, 8, Teodorescu Elena 7, Vasile Ecaterina 8, Votan Alexandra 6; *Buzescu: Delcea*: Marin 5—8, Stancu 5—8, Drăghici Marin 5, 6, Nicola Lenuta 5, 7, 8, Pârvan Ionel 5—8, Pârva: Fănel 5—8, Marioara 5—8, Nicolae 5—8, Soare Savu 5—7, Toma Ioan 5; *Câmpulung Bucovina*: Doroftei Victoria 7, Petrescu: Elena 5—8, Olga 5—8, Titu 5—8; *Câmpulung Muscel*: Marin Stănoiu 5, 6; *Caracal*: Androne Estera 5, Firică: Daniel 5, 6, Lucia 5, Vișincă: Ion 5, 6, Pavel 5, Titu 5, 7; *Cărloman*: Ciurea Ion 7; *Ciofrângenii*: Croitoru: Marioara 6, Nicolae 6, 7; *Ciorțești-Vaslui*: Paraschiv Costică 5, 6, Parfenie: Ioan 5, 6, Vasile 5, Timoftei Vasile 5, 6; *Ciuperceii Noui*: Bancă Costică 6—8, Ionică: Ion 5, Janeta 5, 7, 8; Manea: Lenuta 6—8, Petre 6—8. (Continuare în numărul viitor).

CONCURSUL DE CORURI

Primind cu întârziere rezultatul acestui concurs din unele Comunități, ne simțim bucuroși a le putea publica acum:

Categoria III, foarte bine: Alexandria.

Categoria II, foarte bine: Balta Sărată, Crângeni, Seaca, Traian.

Categoria I, bine: Botoșani, Dobroanți.

V. Florescu

Poșta redacției

N. R. Mazilu — Ideia de a da câteva date cu privire la lunile calendarului ebraic este bună. Ceea ce ați trimis va trebui completat și cu alte date pentru a aduce un cât mai mare folos.

Cristea Manea — Voivoda. Experiința Dvs. este frumoasă și de sigur că ea v'ă întărește în credință. În ce privește publicarea ei regretăm că nu poate avea loc.

Gh. Tudose — S. Seaca. Va trebui să vă așteptați rândul.

Gh. Steblea — Vlădeni. Din cele trimise de Dvs. sperăm să putem face să apară ceva.

C. Belu — Spineni. Poezia „Psalm” cu regret trebuie să vă aducem la cunoștință că nu vă aparține. Autorul acestei poezii, care a apărut în cartea „Pe drumul Damascului”, este Al. T. Stamatiad. Vă rugăm să trimiteți numai lucrări originale.

Aurora Bostan. — Mulțumim pentru cele trimise. Ceea ce va corespunde, la timpul potrivit va apare.

V. Săvulescu — Petrova. Am dori să folosim și materialul trimis de Dvs., dar nu putem.

I. Ghișoiu — Cristian. După o

oarecare refacere și la rândul cuvenit, sperăm să apară.

Stelică Saioc — Seaca. Poezia „Biblia” nu corespunde în întregime. Aveți totuși unele versuri frumoase în ea, ca de pildă în strofa:

Tu ești Cartea cea sfințită

Insuflată de Cel sfânt;

Bucurie nesfârșită,

Tu ne ești pe-acest pământ.

UN INDEMN

Ne îngăduim să sfătuim pe toți stimații noștri cetitori care doresc să colaboreze la revistă prin poezii sau alt material să studieze cât mai mult și bine Biblia, Spiritul profetic, precum și materialul adus de Curier. Mai ales Cuvântul lui Dumnezeu este un izvor nesecat de inspirație pentru gândirea religioasă. Pătrundeți cu cugetarea cât mai adânc în acest Cuvânt, și atunci și lucrările pe care le veți înțocmi spre publicare vor fi cât mai bine alcătuite și cu miez. De asemenea este bine ca înainte de a fi trimis materialul, să fie arătat și altei persoane care ar putea să-și dea o părere asupra celor scrise.

ȘI O LĂMURIRE

Un lucru important de reținut: Tot ceea ce se trimite este de dorit să fie o lucrare originală, adică făcută de cel care o trimite. Dacă se trimite o lucrare iăcută de altcineva, este absolut necesar să se arate numele autorului ei, sau cartea din care s'a luat.

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. Ș.

Apare sub conducerea

unui comitet de redacție

Red. și Ad-ția, București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

Anul XXVII Nr. 4. Martie 1949

